

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Пословни број: К-По₂ 4/2014
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судија Бојана Мишића, председника већа, Мирјане Илић и Драгана Мирковића, чланова већа, са записничарем Оливером Савић, у кривичном предмету **опт. Гвозден Мирослава**, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ, у вези члана 22. КЗ СРЈ, по одржаном главном и јавном претресу започетом 25. Фебруара 2015., окончаном 20. јула 2015. године, у присуству заменика тужиоца за ратне злочине Миољуба Виторовића, оптуженог и његовог браниоца, адвоката Драгише Слијепчевића, једногласно је донео, а дана 10. септембра 2015. године јавно објавио следећу

ПРЕСУДУ

Оптужени:

ГВОЗДЕН МИРОСЛАВ,

КРИВ ЈЕ

Што је:

Кршећи правила међународног права садржана у IV Женевској конвенцији о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, Допунског

Протокола о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба Протокол II уз наведену Конвенцију, за време оружаног сукоба у Босни и Херцеговини, између Армије Републике БиХ и Војске Републике Српске, поступао противно члану 3. IV Женевске конвенције став 1. тачка а) у вези са чланом 4. став 1. и 2. тачка а) Протокола II уз наведену Конвенцију, на подручју места Томашица, општина Приједор и Сасина, Општина Сански Мост, у саизвршилаштву са другим лицем, извршио убиство три цивила – _____ и покушао да лиши живота једно цивилно лице – _____, све хрватске националности,

на начин што је, након погибије његовог рођеног брата _____ на ратишту код Градачца дана 01.12.1992. године и његове сахране дана 03.12.1992. године, пошао из места Усорци заједно са _____ припадницима Шесте крајишке бригаде Војске Републике Српске, као и мал. _____, његовим рођацима, сви са оружјем, дана 05.12.1992. године у правцу села Томашица и Сасина,

те су у Томашицу дошли у поподневним часовима, а након што је у дворишту куће _____ Гвозден Миле (недоступан државним органима), који је био наоружан полуаутоматском пушком, пуцао и лишио живота мештане: _____, а одмах потом,

ради освете погинулог брата _____ над припадницима друге националности, оптужени Гвозден Мирослав и Гвозден Миле, видевши да им путем кроз Томашицу, у сусрет наилази коњска запрега натоварена дрвима, на којима су седела два лица и једно дете, зауставили запрегу, у намери да ова лица лише живота, те је Миле Гвозден питао лица како се зову, па је када се један од њих представио као _____ на истог из своје полуаутоматске пушке пуцао, нанео му повреде у виду прострелних рана главе и грудног коша, од којих повреда је _____ преминуо на лицу места, док је на друго лице, _____, из аутоматске пушке, пуцао опт. Мирослав, чиме му је нанео тешке и по живот опасне телесне повреде у виду прострелних рана у пределу лица и оба рамена са вишеструким преломима горње и доње вилине језика и прелома десне и леве надлактице у горњем делу, поред којих је _____ преживео, док је дете _____ побегао у правцу шуме,

након чега су сва петорица дошли у село Сасина, где су опт. Мирослав и Гвозден Миле ушли у кућу _____, па када су у кући затекли истог и његову супругу _____, у намери да их лише живота, из наведених пушака у њих испалили више пројектила, којом приликом је _____ задобио повреде у виду прострелних рана главе и грудног коша, а _____ прострелну рану главе, од којих повреда су преминули на лицу места,

да би се у вечерњим часовима сва петорица истог дана вратили у Усорце, где су током ноћи лишени слободе од стране Војне полиције,

- чиме је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ у саизвршилаштву, у вези члана 22. КЗ СРЈ.

Те га применом наведеног законског прописа и одредби чл.5. став 2, чл.33, 38, 41 и 50 КЗ СРЈ,

ОСУЂУЈЕ

На казну затвора у трајању од 10 (десет) година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору, од 06.12.1992. до 02.01.1993. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ оптужени да накнади трошкове кривичног поступка о чијој ће висини суд одлучити накнадно, посебним решењем.

Оштећени и се за остваривање имовинско-правног захтева упућују на парнични поступак.

Образложење

Оптужницом Тужилаштва за ратне злочине, КТО 2/13 од 02.04.2013. године стављено је на терет окривљеном Гвозден Мирославу извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл.142 став 1 КЗ СРЈ у вези чл.22. КЗ СРЈ. Овим актом ТРЗ Републике Србије је преузело кривично гоњење оптужнице Кантоналног тужилаштва Унско-Санског кантона Бихаћ, број ТО₁ 0 КТ-РЗ 00004962 11 од 15.03.2012. године, а по законском основу из чл.41 Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима. Код ове оптужнице Тужилаштво је остало и у завршној речи са предлогом да за ово кривично дело суд оптуженом осуди на казну затвора од 15 година.

Оптужени Мирослав Гвозден је негирао извршење овог кривичног дела током целог поступка и у својој завршној речи.

У своју одбрану изјавио је да он није пуцао, није никога убио и руке није окрвавио. Оно за шта се терети, није истина. Овом догађају био је присутан, недалеко, десетину метара од рођака Милета, а његова пушка му је све време била на рамену и није је са рамена скидао. Пушку није ни у кога уперио. Десило се што није смело да се деси. Осим њега и рођака Милета Гвоздена, ту су били и други његови даљњи рођаци, сви из истог села. Дана 01. децембра 1992. године њему је погинуо рођени брат, и он је из Београда дошао да га сахрани, није отишао да би правио нека зверства, убијао или било шта од тога. Десило се да је кренуо са њима, зашто, никада му неће бити јасно, а у својој тузи и болу за братом. На пола пута је схватио где иде. Када су стигли где су страдале прве жртве, ту је било још људи, са леве стране тројица који су рекли да су Срби и њима је он рекао да беже, што су и учинили. У то село он пре није ушао,

нити га је занимало. Шта се његовом рођаку у глави десило и због чега је то урадио, Мирослав није никада сазнао, нити је могао, а зна само да га је рођак његовог брата много волео и са њим много времена провео и у цивилству и у рату. Он сам је видео четири жртве, а за остало не зна, остао је на путу скамењен. Од тога две жртве су биле једна другој у близини, педесетак метара, један човек на огради и једна жена у дворишту. Старији човек се наслонио на ограду, а госпођа у дворишту, не зна да ли је секла дрва или шта, а две жртве на колима. Када су жртве са кола пале, пришао је дечаку, ухватио му лице руком, провео га поред кола и рекао му да бежи, а дечак је био мали, од 6 до 7 година. Да је неко улазио у неку кућу, он није видео, остао је на путу скамењен, а њих четворица су отишли доле, низ путић, малом низбрдицом.

На посебна питања навео је да није видео и не може да каже да ли је неко осим Мила том приликом пуцао. Он је тада са собом имао аутоматску пушку, од покојног брата, а аутоматску пушку имао је и рођак док је Миле имао „паповку“, у коју стаје пет до десет метака, пуца јединачно, нема рафалну паљбу. Када је убијено то четворо што је он видео, пуцање је било појединачно, рафала није било. Онај човек и она жена нису били у истом дворишту, него кућа до куће, различита дворишта, она доле неких 15 до 20 метара од њега. Пре тога, прво су убијена два човека на колима. Два човека на запрежним колима, коњским, њему су били окренути леђима, а на руди, позади, где се коче точкови, ту је седео тај мали дечак од 6 до 7 година. Он је то дете спасио, не каже да би био убијен, али он лично је рекао детету да бежи. Колима је пришао, прошао је поред жртава, видео их како леже затворених очију и крв, а у том тренутку Миле је отишао даље, до четврте жене, у дворишту, значи пре тога је већ убио и човека на огради. Није знао ни за какав договор да се у ово село оде, трећи дан су после сахране његовог брата клали свиње, не зна шта је лично у њему преовладало да крене и он, то не зна ни данас и са тим ће умрети, а није човек осветољубив. Ако је било некаквог договора „идемо да осветимо брата“, он за то не зна. За неког човека кога је Мила урадио пре неког времена, рођак му је то причао пре него што је његов брат погинуо, ако га икада нађе, вероватно је његова идеја била баш због тога да тог човека нађе. Био је у хелији у Бања Луци 28 дана и испитивао га је Срђан Форца, капетан, можда војни судија. Свој исказ у Бања Луци дао је под тучом, под притиском и батинама. Ухапшен је те ноћи, 05. децембра, а малтретирао га је капетан војне полиције Радован или Радомир Цумбо. Изјаву коју је дао под батинама преписао је од Срђана Форце да би изашао на слободу, потписао је оно што је било на столу, не размишљајући, нешто што није урадио. Са Милетом после није о тој ноћи причао, осим једном приликом, али никада више, све до 2003. године, када је Миле отишао и нестао и више нико не зна где је.

У Београд дошао је 1986. године, војни рок није служио и у ратним сукобима није учествовао, нити је био у било којој јединици, а позиве када су га тражили је избегавао. Није човек који тежи оружју и крвопролићу, него бивши спортиста и питом човек и ни у једној бици никада није био.

Овој основној одбрани током поступка, оптужени је додао да је због погибије брата отишао за родно село да га сахрани и наравно да се врати, ниједног тренутка не размишљајући ни на какав начин ни о каквој освети,

јер то, и да се деси, не може да му врати брата. Сахрана је била 03. децембра. 04. децембра су по православном обичају изашли на гробље, а 05. децембра код

су се клале свиње и они су се ту састали и никаква посебна прича, нити неки договори, а да он за њих зна, нису били. Заједно су кренули он, Миле,

а касније је пристигао и Ту на изласку из шуме и уласку у то село, њих четворица пробају оружје које носе, док је пушка оптуженог остала окачена и он ју је држао руком за цев. Улазећи у село, Миле је ишао напред, остали иза њега, свима су пушке биле у рукама на готово, осим оптуженог. Све се врло брзо дешавало, није трајало више од пола сата, био је сув дан, дувао је изузетно јак ветар, па се на 4 до 5 метара није могло разумети шта ко прича, него читањем са усана. На том месту где је рекао детету да бежи, десило се да је који њега терети, клекнуо на једно колено и пружио пушку звану карабин у правцу детета да пуца, а оптужени је опсовао сунце и ударио по његовој пушци и рекао: „Шта то радиш, да пуцаш на дете!“. Одатле су они отишли доле, а оптужени је ту остао, не верује да је трајало дуже од десет минута, чуо је појединачну паљбу, они су се вратили и сви су кренули кући, он не знајући колико је још људи страдало. До куће је сигурно било још сат и по до два пешачења, па су се вратили негде око пола осам до осам сати.

Оптужени је потом описивао поступак војне полиције из Санског Моста према њему, као и рођаку Милету, а и осталој тројци, за коју је навео да су на правди бога против њега и да је њему прикачено шест убистава, пошто Миле није доступан. Навео је да је нелогично да се одлази у село Сасина где живи искључиво хрватско становништво, а за освету због његовог брата, јер његовог брата су убили Муслимани, те је тражио да се то не користи и да се његов брат не спомиње, јер ова освета није била због његовог брата, него једна лична и приватна освета, а он није размишљао да убија недвжне људе Хрвате да освети брата који је већ сахрањен. Милетов рођени брат, погинуо је исте године у мају или јуну месецу, а 1995. године је погинуо рођени брат па се овако нешто није десило. Он је себи створио породицу, а то не би учинио да је руке окрвавио, има сина и не би клетву преносио на своје рођене, а његово честито презиме је оваквим оптужењем осрамоћено.

Није његов рукопис на изјави која се налази у списима предмета, потпис јесте његов, само што не зна како је ту доспео. Изјава је састављена тако што у канцеларији је поред њега постојао само један човек који му се представио као Срђан Форца, капетан прве класе, војни истражни судија и нико други ту није био. Од како је то потписао, не гледајући шта потписује, више ни са каквим органом правосуђа или полицијом није имао никакав контакт све до 30. октобра 2011. године код господина Дилпарића. У вези са инспектором крим.службе у Санском Мосту, Мухаремом Бешићем, описао је како је у Сански Мост отишао као савестан и частан човек крајем августа 2012. године и када је дошао у родно место, звао га је рођак да иду заједно, па ће доћи инспектор, као неформално да седну и да попричају. Схватио је колико је сати и да му се ради иза леђа.

У Усорцима, где је рођен, живео је до марта 1986. године, а био је у Београду када је његов брат погинуо, радио у „Индустији мотора“ у Раковици и све време од почетка рата у БиХ био је у Београду и никада није био припадник Војске

Републике Српске. Гвозден Миле, су били у истој јединици где је био његов покојни брат. припадници Шесте крајишке у Војсци Републике Српске, а малолетни није. Сви они су присуствовали сахрани његовог брата, као и друга фамилија. Поновио је да не зна зашто је у село Сасина ишао, али зна да није ишао са намером да се свети и да убија и ни са ким се никада и нигде није договарао. Приликом пуцњаве његова пушка је била о његовом рамену, десном руком ју је држао за цев и све време од куће, дотле и назад, није мрднута, није скинута. Након догађаја са запрегом, нигде одатле није ишао, зна да је убијено четворо људи, тек у Бања Луци у новинама је сазнао да је убијено шесторо људи, а да је седми преживео. Тој кобној кући није ни пришао, а камоли тамо ушао и пуцао. На питања председника и чланова већа, навео је да је са непуних 21 годину гледао директна убиства, крв, како би се ико осим њега осећао који није склон томе, стоји и гледа и тресе се, изгубљен, те ствари су остале у њему и то не може да се избрише никада. Једино он од свих њих и дан-данас жали те људе што су страдали, а нису страдали од његове руке. Било је приче међу њима када су кренули, где су пошли и зашто су пошли, шта се ради и шта се добија, а када је крв проливена, више разговора никаквог није било, строго ћутање. Миле Гвозден је у Београд дошао пар месеци после њега, он му је и нашао посао, године 1987. радио је у фирми „Авала гума“ и ту је живео до избијања оружаног сукоба. Миле Гвозден је био изузетно диван дечак, оптужени се није надао овако нечему никада у животу, искрен, поштен, а шта је тог дана у њему преовладало, оптужени не може знати. На сахрани, на самом спуштању његовог покојног брата, Миле Гвозден је рекао: „Црни, осветићемо те“, и то је могло чути доста људи, била је велика сахрана. Миле Гвозден је био рођени брат, годину дана млађи. Миле Гвозден су се више дружили него са оптуженим, пошто је отишао млад за Србију, били су доста блиски, излазили заједно и Миле је сто пута рекао да га много воли и да би главу дао за њега. Миле није рекао шта би сматрао под осветом и ако некога треба због тога лишити живота, колико њих. На сахрани су тада били и његов други рођени брат и четири сестре, сви као малолетници. Искрено, у тим дешавањима, да је било шта рекао, можда би цевка била уперена у њега у том бесу. У тим моментима се човек мења тотално, то више није био онај Миле кога позна и са ким је делио парче хлеба. Рођак Миле, му је рекао да узме пушку коју је после носио о свом рамену. Ни у какву кућу никада, а посебно у ту за шта се терети у оптужници, он није улазио, нити може знати, јер није видео, да ли је у ту кућу неко улазио, испоставило се да јесте и да је убијено. Није питао где иду, када се од њега тражило да понесе оружје и да крене, питао је зашто се испробава испред села оружје и ништа му нису рекли. Тада је био обучен у „дивилку“. Камо среће да се окренуо и вратио када се нашао међу убијеним људима, био је у страху и паници. Када је капетан Радован Цумбо питао шта су то урадили у селу Сасине, Миле рођак је одговорио: „То што је требало да се уради, одрађено је“.

О мотивима Милета Гвоздена да уради овако нешто, поменуо је да се њему десило да се закачио са неким Хрватом на игранци, не зна због чега и тај Хрват га је ударио коцем по глави, па су му остале трајне последице, фрактура лобање, а и лева рука му се истањила и кочи се, био је у болници, војску је служио, а стварно му се десна рука у моментима кочила и мало се стањила и то се десило у лето 1990. године, те године када је умрла мајка оптуженог.

Миле Гвозден је спомињао неког „Пиљу“ да му је то урадио, ваљда је имао после суђење у Бања Луци. Миле Гвозден је од тога од појаса нагоре био црн као ципеле и у коми.

На поново отвореном главном претресу дана 23.02.2015. године оптужени Гвозден је остао при свим својим ранијим наводима одбране и додао да никада није служио војску, нити је био на предвојничкој обуци, односно да никада осим критичног дана није држао оружје у рукама, а тада је код себе имао аутоматску пушку од брата покојног, за коју тврди да је била неисправна, пошто је метак у њој био заглављен, а то су му били рекли у Бања Луци.

Поред саслушања оптуженог, суд је у доказном поступку извео и следеће доказе:

Испитао сведока-оштећеног

На сагласан предлог странака, на основу чл.406 став 1 тачка 2. ЗКП, извршио увид у исказе сведока

и вештака др Мирослава Ракочевића.

А на основу чл.403 и 405 ЗКП извршио увид у следећа писмена:

- одлуку Предсједништва Републике БиХ о проглашењу ратног стања („Сл.лист Р БиХ“ 4/92 објављен 20.06.1992. год.)
- обавјест матичара СО Сански Мост од 23.12.1992. године под редним бројем 135 о смрти
- записник о увиђају истражног судије Основног суда у Приједору Кри-206/92 од 06.12.1992. године,
- фотодокументацију СЈБ Приједор бр.771/92 од 05.12.1992. године – 16 црно-белих фотографија са објашњењем,
- записник о увиђају истражног судије Основног суда у Санском Мосту Кр-7289/92 од 06.12.1992. године,
- записник о увиђају истражног судије Основног суда у Санском Мосту Кр-7290/92 од 06.12.1992. године,
- фотодокументацију убиства више лица у Сасини, СЈБ Сански Мост од 06.12.1992. године (убијени _____) – седам фотографија са легендом,
- потврду о привременом одузимању предмета од Гвозден Милета бр.514/92 од 05.12.1992. године, ВП 4627 Бања Лука,
- потврду о привременом одузимању предмета од _____ бр.513/92 од 05.12.1992. године, ВП 4627 Бања Лука,
- потврду о привремено одузетим предметима од _____ бр.515/92 од 05.12.1992. године, ВП 4627 Бања Лука (оверена фотокопија, грешка у имену),

- потврду о привремено одузетим предметима од бр.512/92 од 05.12.1992. године, ВП 4627 Бања Лука,
- налаз и мишљење на записнику Кантоналног тужиоца Унско-санског кантона ФБиХ вештака Ракочевић др Мирослава од 21.07.2011. године (вештачење узрока и начина смрти
-),
- налаз и мишљење на записнику Кантоналног тужиоца Унско-санског кантона ФБиХ вештака Ракочевић др Мирослава од 14.09.2011. године (вештачење природе повреда и начина настанка повреда код
-),
- медицинску документацију КМЦ Бања Лука – отпусне листе Клинике ОРЛ интензивно-оперативни одсек за од 05.12.1992. године, бр.1655/92 и 18.01.1993. године,
- службену белешку Управе полиције СКП Бихаћ од 26.07.2011. године, са прилогом - исказ писан руком сведока са датумом 28.03.1994. године и текстом написаним од са датумом 26.07.2011. год.
- извод из МКР општине Сански Мост место Сасина под редним бројем 1697/191 за годину 1924., за
- извод из МКР општине Сански Мост место Сасина под редним бројем 1905/155 за годину 1928. за
- крсни лист Жупе Сасина бр.41/2011 за
- смртни лист Жупе Сасина бр.41/2011 за
- крсни лист Жупе Сасина бр.41/2011 за
- смртни лист Жупе Сасина бр.41/2011 за
- крсни лист Жупе Сасина бр.41/2011 за
- смртни лист Жупе Сасина бр.41/2011 за
- крсни лист Жупе Сасина бр.41/2011 за
- смртни лист Жупе Сасина бр.41/2011 за
- крсни лист Жупе Сасина бр.41/2011 за
- смртни лист Жупе Сасина бр.41/2011 за
- крсни лист Жупе Сасина бр.41/2011 за
- смртни лист Жупе Сасина бр.41/2011 за
- наредбу за расписивање потернице, Кантонални суд Бихаћ бр.01 ОК 006544 12 КПП2 од 27.02.2012. године за Гвозден Милом,
- извод из КЕ за окривљеног ПУ Београд – Управа за аналитику од 24. априла 2013. године и 28. маја 2015. године и Полицијске станице Сански Мост Унско-санског кантона МУП Федерације БиХ од 24. маја 2013. године;
- извод из МКР Општине Оштра Лука под редним бројем 2 за 1971.год. за Гвозден Мирослава,
- извод из матичне књиге умрлих Федерације БиХ, Унско-Санског кантона општине Сански Мост, под бројем 81 за 2014. годину о смрти сведока

Све изведене доказе, суд је оценио у складу са чл.16 и чл.419 став 2 ЗКП, како појединачно тако и у вези са осталим доказима, непристрасно и по слободном судијском уверењу, те је пресуду засновао на чињеницама у чију је извесност постојања уверен.

Сведок први пут је у том својству саслушан од стране тужиоца Кантоналног тужилаштва Унско-санског кантона Бихаћ, тј. овлашћеног службеног лица Мухарема Мухељића дана 07.07.2011. године, којом приликом је навео да је рођен у месту Усорци, општина Сански Мост, где је живео до 1989. године, када се одселио у Оплепац, код Тополе и тамо се оженио, а због проблема са својим тастом, са супругом и дететом, вратио се у Усорце у новембру месецу 1992. године. Након тога мобилисан је од стране Војске Републике Српске у Шесту санску бригаду дана 18.11.1992. године. У његовој јединици, скупа са њим, био је његов даљни рођак, а рођени брат од оптуженог Мирослава Гвоздена. Њих двојица су 01.12.1992. године били скупа на градачачком ратишту у борби између ВРС и Армије Републике Босне и Херцеговине и сећа се да су морали ући у неку грабу пуну воде, њему је вода била до главе и говорио је да уђе у воду, што он није хтео, да би у једном тренутку на полећини своје главе приметио да му нешто тече. Када се окренуо, видео је да је погођен у главу и да се његов мозак просуо по њему. Сведок наводи да је тада доживео шок, јер је са њим био јако добар, пре рата му је долазио у посету када је служио ЈНА у Врању, долазио му је једини из села на свадбу у Србију. Осим њих двојице, тих дана на градачачком ратишту био је и њихов комшија и рођак који је такође био у близини када је логинуо. Како су и он рођаци и комшије од они су од јединице добили допуштење да се врате скупа са његовим мртвим телом у Усорце на сахрану, док је јединица остала и даље на ратишту. Сахрана је обављена 03. децембра 1992. године, за њим је била велика жалост, а сведоку он је био као брат, па га је посебно жалио. На сахрани је било доста људи, између осталих, Миле Гвозден и Мирослав Гвозден. Сутрадан, 04. децембра 1992. године, сведок је био присутан на гробу, на помену, где су поред њега била и наведена тројица, као и још неки људи и тога дана, као и наредног, Миле Гвозден, погођен смрћу юмињао је да би се требало осветити за његову смрт.

Сведок даље наводи да је дана 05.12.1992. године у јутарњим сатима отишао код који је код куће клао неко свињче и ту су такође били и покојни брат од I а и Миле и Мирослав Гвозден, а мисли да је био и брат сведока или је он накнадно дошао. Док су били код куће, Гвозден Миле је почео са причом да би требали отићи у село Сасину у коме је живело хрватско становништво, да пронађе једног Хрвата, а због његовог личног обрачуна са њим. Било је познато да је Миле Гвозден пре рата имао проблема са једним лицем хрватске националности из села Сасина, због неке цуре. Том приликом Миле је задобио тешке повреде, тако да су му и кости од руке биле поломљене, а било је дуго и у коми у болници. Сведок је некако стајао по страни, те није пуно запажао шта је Миле говорио, у смислу освете за према Хрватима, али се сећа да је тога дана од куће кренуо скупа са Милом, Мирославом и а касније се прикључио и . У село Сасине упутили су се око 12 или 13 часова, од наоружања су носили – аутоматску пушку са преклопом, 7,62 мм, а та пушка је била од покојног Мирослав Гвозден је такође имао аутоматску пушку са преклопом 7,62 мм, је носио аутоматску пушку са преклопним кундаком 7,62 мм. Миле Гвозден полуаутоматску пушку, зољу и два тромблona, док је имао

пушку М-48, а која пушка је од сведока _____ јер ју је он дужио. Његов брат је у то време био малолетан. За њима је кренуо _____, те су се успут срили. Места Сасину и Томашицу познавали су од раније, а која се налазе близу њиховог села, у ваздушној линији од око 3-5 километра. Ишли су кроз једну шуму колским путем, док нису изашли на главни пут који је водио у село. Недалеко од шуме, наишли су на прве куће, сећа се да је прва кућа на коју су наишли, била са леве стране, гледајући у правцу њиховог кретања. Двориште је било ограђено, у њему је било доста људи, цивила, без оружја и осим мушкараца, ту је било доста жена и деце. Када је _____ видео да у том дворишту има доста света, уплашио се, те се одмах обратио Мили који је све организовао, да одустану од даљег кретања у село и да се врате кући. На то му је Миле рекао: „Сачекајте, ту смо сада, хајте вамо, станите“. Када су стигли до капије описане куће, где се налазило доста сложених дрва и коњских запрега, Миле и Мирослав су ушли у то двориште и упутили се према већој групи људи, док су _____ остали на путу, не улазећи у двориште. Тог дана дувао је јак ветар. Миле се обраћао окупљеним цивилима и настало је неко комешање. У том тренутку је већи број људи почео да се измиче од Миле и Мирослава и упутио се _____ према излазу из дворишта. Ти људи су ишли у правцу њих тројице где је била капија. Сведок је стајао на путу и имао је чист преглед према месту где су стајали Миле и Мирослав, који су држали своје пушке у рукама и управљене према цивилима који су остали у дворишту. Међу тим људима било је и Срба, што је _____ сазнао после, није добро познавао тај свет јер је млад отишао у Србију. Видео је у једном тренутку да је Миле Гвозден питао човека који се налазио испред њега како се зове и тај човек му је одговорио _____ да би га Миле својом руком ухватио за рукав и повукао, а тај човек је отргао руку и рекао Мили да га пусти. Одмах након те реакције, Миле Гвозден је из своје полуаутоматске пушке испуцао пар метака у тог човека, који је погођен, одмах пао на земљу. Тај _____ је био максимално од Миле удаљен један метар. За то време, Мирослав Гвозден је стајао поред њега и држао своју упрту аутоматску пушку. Одмах потом, на пар корака од човека који је лежао на земљи, налазила се једна млађа жена, која је у руци носила лимено лонче са водом. Сведок је видео да се Миле окренуо према тој жени и да нешто њој говори, али није чуо шта је говорио. Миле је без икаквог повода из своје полуаутоматске пушке испуцао у ту жену пар метака, која је погођена пала на земљу, на страну. Миле је стајао близу те жене. За то време, Мирослав Гвозден је и даље стајао уз Милу, који се окренуо према некој старијој жени која је чучала у близини бунара. Миле је пришао тој старици и своју полуаутоматску пушку принео уз њезину главу, колико је сведок могао да види са пута и без икаквог разлога испуцао један метак. Та жена срушила се на земљу. За то време, Мирослав Гвозден је и даље стајао у близини Миле, држећи своју аутоматску пушку на начин како је раније описао. Сва три убиства десила су се у врло кратком времену, пар минута. У једном тренутку након што је убио и старицу, Миле је гласно повикао: „Осветили смо те, „Црни“.

Сведок је напоменуо да је покојни _____ имао надимак „Црни“, па је те прилике Миле мислио на освету _____ Када је сведок видео да Миле Гвозден убија првог човека, видео је да је ђаво однео шалу, а посебно када је у пар минута побио и две жене. Док су људи излазили на цесту, сведок _____ је својим рукама махао дајући им знак да беже. Његова аутоматска пушка тада била је окачена о раме. Када су Миле и Мирослав изашли из дворишта, рекли су: „Идемо

даље низ пут". Тада је сведок видео да у њиховом правцу у близини једне раскрснице, наилазе коњска кола на којима су седела два човека у цивилу и једно дете, које је могло имати око 12 година. Пошто су њих двојица видели шта ради Миле Гвозден, уз којег је стајао Мирослав са упртом пушком, они су мало устукнули враћајући се путем назад којим су дошли. Миле и Мирослав су се одмах упутили према описаној коњској запрези.

били су удаљени десетак метара када су сасвим добро могли да виде да су Миле и Мирослав пришли људима на коњској запрези и са њима нешто разговарали. Пошто је дувао јак ветар, није се могло чути шта су они говорили, али након кратког времена, Миле Гвозден је из своје полуаутоматске пушке пуцао у човека који је седео за запрегом и исти се срушио на земљу. У том тренутку други човек који је био на коњским колима је покушао да устане, када су у њега пуцали Мирослав и Миле и тај човек је погођен пао уз некакву брину где се горе налазила нека ограда. Сведок

даље наводи да је гласно повикао детету код запреге да бежи и махао му је руком и дете је то и учинило. Миле и Мирослав за тим дететом нису пуцали. Онда се сведок обратио Мили и Мирославу с молбом да се врате назад кући, налазио се у великом шоку, јер је видео шта су урадили, а ти људи нису ни за шта били криви. На те његове речи, Миле и Мирослав су рекли: „Идемо ми овим путем даље, овда нам је ближе кући“.

Кренули су са раскрснице путем који води у село Сасина уз брдо. Успут док су ишли, Гвозден Миле је препунио своју полуаутоматску пушку, те се обратио и . . . , критикујући их што не пуцају, говорећи им: „Пичке једне, што се ви не огласите“. Када су дошли до прве куће која им је била са леве стране, у двориште су ушли Гвозден Миле, Мирослав и . . . док су . . . били удаљени од њих око десет метара ближе пута. Сведок је чуо када Гвозден Миле дозива власника куће, вичући: „Газда, има ли кога?“. У том тренутку на Милин позив из куће је изашао један старији човек који је имао штап у рукама и који је излазио из дрвене веранде која се налазила уз кућу, а испред ње у дворишту се налазио један дрвени рукохват као ограда. Тај човек је имао негде око седамдесет или осамдесет година и рекао је да се зове . . . Одмах након тога је Миле Гвозден из своје полуаутоматске пушке испуцао пар метака у тог човека, који се срушио на леђа у унутрашњост веранде испред које се налазио. Тада је Миле наглас повикао: „Сада се зови како хоћеш“. Након што је тај човек пао мртав, . . . је испуцао из своје пушке пар метака у кров те куће, а из разлога да би удобровољио Милу који их је критиковао да су пошли са њим и Мирославом, а да нису никако пуцали. Након тога, кренули су даље истим путем, када су наишли на следећу кућу где су у двориште ушли Гвозден Миле и Мирослав, док су . . . и . . . остали на путу. Врло кратко време, након што су ушли у кућу Миле и Мирослав, зачуло се више пуцања из унутрашњости куће и када су изашли из куће Миле и Мирослав, рекли су да су убили човека и жену Хрвате, а сећа се да је Миле коментарисао то са речима: „Убили смо младенце“. Сведок . . . не зна да ли је реч о млађим или старијим људима, јер у кућу није улазио.

Након тога су се вратили назад у њихово село Усорце, негде предвече и разишли се својим кућама. У вечерњим сатима, тог истог дана, на његова врата дошла је војна полиција која је тражила њега и . . . њих двојицу и Милета, Мирослава и . . . покупили су их исто вече у марицу и прво су пребачени у

Сански Мост, а потом у Бања Луку, где је скупа са осталима био у притвору око 27 дана, после чега је пуштен на слободу. Познато му је да је иста ситуација била и са Милом и Мирославом. Миле се након притвора вратио у јединицу, а Мирослав је отишао назад у Србију, где је раније живео. Док је вођена истрага против њих, војна полиција је одузела оружје са којим су ишли у Сасину, од свих њих петорице. Сведок [] је остао у својој јединици краће време, да би потом отишао у Србију, где је раније живео. Милу и Мирослава је последњи пут видео пре шест година, када су били за 01. мај код његове куће и скупа прослављали. О том догађају су разговарали и Миле је рекао: „Па шта, урадио сам и ја сам ту“, док се Мирослав каје за оно што је урадио скупа са Милом. Додао је да му је јако жао што се то догодило и да му је због тога тешко. Пре петнаест година чак је мислио да ће себи одузети живот, пијући таблете, јер му је било жао невиних људи које су Миле и Мирослав побили, а он је, вођен својом наивношћу, ишао за њима и све то гледао и ништа није могао предузети, јер је њихова жеђ за осветом била већа.

У односу на овај исказ, сведок [] је на главном претресу пред Кантоналним судом у Бихаћу дана 20.11.2012. године додао да је [] покопан на гробљу у свом селу, ту је било много народа и комешања, Миле је почео неке коментаре око тога шта се десило, као требало би да се оде мало тако, да се види шта, како да се заплаши народ, у село Сасину, те су они коментирали, све се завршило и отишли су својим кућама. Дана 05.12.1992. године када су били код [], где су били присутни он, Мирослав, [] и покојни [] брат, значи њих четворица, осим [] Миле је почео неку причу, не обраћајући пажњу, причали су ово и оно. Њима је у селу било познато свима да је Миле имао неки конфликт са неким дечком Хрватом из села Сасине који је био онеспособио Милета, који је задобио прелом руке, вилице и главе и био у коми месец и по дана у болници и имао иницијативу да тог човека нађе. То је било пре рата, у вези неке девојке. Прошавши кроз шуму, видео је гужву, много народа, жена и деце, била је нека радна акција, превозила су се дрва и у том је рекао Мили: „Хајмо назад, ту смо сада, дошли смо“, а Миле је рекао: „Сачекајте, ту смо“. Миле и Мирослав су ушли унутра, а они остали су стајали ван оgrade и настало је неко комешање, Миле је држао пушку, а и Мирослав је држао пушку, Миле је опалио пар хитаца у човека који му је рекао да се зове [] и човек је пао мртав, пролазила је жена, млађа особа, око четрдесетак година, која је носила лонче са водом, Миле је нешто прокоментарисао и питао ју је нешто, сведок не зна шта је одговорила и Миле је у њу испалио пар хитаца и она је пала, а била је и једна баба, чучала поред бунара, којој је Миле пришао и директно јој ставио цев на главу и испалио хитац и пала је и она. Поред Милета је цело време ту био и Мирослав који није пуцао и сва три убиства су се десила врло брзо. Мирослав је своју аутоматску пушку држао у рукама и није пуцао. Од првог убиства тај свет је почео да се повлачи, а и они су викали и овако рукама „идите, идите“ и они су се разишли. Миле је рекао када је убио трећу особу, ту жену: „Црни, осветили смо те“. Када је видео шта су урадили, [] је рекао: „Хајмо назад“, али је Миле рекао: „Не, идемо доле“, пошто су срели запрежна кола на којима су била дрва и три особе, два човека и једно дете од десет до дванаест година. Миле је сишао доле, а за њим и Мирослав и почела је нека препирка, ту је био брисани простор и дувао је ветар, те није могло да се чује шта ко прича и настало је неко комешање, које је трајало минут-два. Миле је први пуцао у човека који је био на коленима, он је зауставио

коњска кола, запрегу и они су кренули, нису хтели да комуницирају, с тим што је Миле узео пушку и пуцао у тог човека који је пао са кола, а други човек је покушавао да устане из кола, а у том моменту прилазе Миле и Мирослав, пуца се у човека, обојица пуцају у тог човека истовремено и он пада у неки канал где је била нека ограда, стубови жица развучени. Сведок је детету повикао: „Бежи“ и дете је отишло, а за дететом нису пуцали.

Вративши се горе на пут, сведок је рекао: „Идемо кући“, а Миле је рекао: „Нека, овуда нам је ближе“. Успут је Миле допуњавао своју пушку. Потом су дошли на око 200-300 метара од тог места до једне куће са леве стране где су сишли доле, Миле је ушао и викао: „Газда, газда“ и изашао је човек стар око 70 година и на питање „како се зовеш“, рекао је: „...“ или „...“ и Миле је у њега одмах испалио пар хитаца, те је човек пао ту на веранди. Ту је пуцао у кров у вис три метра, да би удовољио Мили, јер је овај пре тога рекао: „Зашто сте кренули, пичке, када нећете да пуцате, нисте се огласили“. Одатле се креће опет до куће са њихове леве стране, недалеко и ту улазе Мирослав и Миле, док су сви остали били доле на путу. Миле и Мирослав су отишли у ту кућу, а ... и ... су остали горе и после пар минута зачула се паљба у тој кући. Изашли су Миле и Мирослав и Миле је рекао: „Убили смо младенце“. Ту је био сваки крај, одатле су кренули кући, разишли се свако на своју страну и кренули својим кућама. За поступак војне полиције према њему, навео је да је био фер и коректан, без понижавања и малтретирања.

На питања тужиоца сведок је навео да се са оптуженим Мирославом последњи пут срео у фебруару месецу те године, рекао је: „Рођо, био сам тамо, нема проблема, свака вам част“ и питао га за дете и супругу и то је био њихов задњи контакт. На питања браниоца, поновио је да је Мирослав наоружање које је понео, добио од Милана Гвоздена, брата покојног од ... Он, сведок ... је том приликом на себи имао цивилну одећу. У свом кретању, из села у село и назад у повратку, ишли су тако да је Миле ишао у групи, да ли је он био напред или са стране, али су се сви кретали у једном правцу и у једној групи. У двориште су Миле и Мирослав само ушли, није било неког договора и разговора. На питање оптуженог, да ли је он поменутим дечаку рекао да бежи или оптужени, сведок је поновио да је то он, ... рекао. На питање оптуженог, када је мали дечак почео да бежи, ко је клекнуо, узео карабин и почео да пуца, а ко је скочио, опсовао сунце и оборио пушку доле, сведок је рекао да то није учинио нико. На питања судије-председника већа, објаснио је да је пушка „паповка“ дужа, као М-48, с тим што стаје у њу десет метака и што пуца појединачном паљбом, али се не мора увек репетирати када се пуца, већ може десет метака један за другим. Поновио је да је Миле после прва три убиства када су горе кренули, препуњавао своју пушку. Од оштећених он није познавао никога, а ни са једне ни са друге стране, тј. ни Хрвате ни Србе који су били тамо.

Овај сведок је свој исказ дао и на главном претресу пред Вишим судом у Београду, дана 12. јуна 2013. године, те је, поред онога што је претходно изјављивао, навео да се из њиховог села наводно кренуло да се његов брат од ујака, Миле Гвозден, који је имао раније неких проблема, што је свима било познато у селу и околини, са једним момком Хрватом у вези неке девојке, да су га

пребили и претукли, тако да је имао поломљене руке и вилице и да је за длаку остао жив, са том намером да би се као он нашао да се мало заплаши. Они су тамо кренули несвесно, нису мислили да ће то да се деси што се десило, бар он, то није мислио. За време док је Миле Гвозден пуцао у човека који је рекао да се зове _____ потом у једну жену од око педесет година која је носила неко лонче у руци и потом _____ једну старицу која је седела поред бунара, Мирослав није пуцао, а он, _____ су стајали по страни и кренули су да иду кући, видели да је ђаво однео шалу. На то је Миле рекао да иду кући одакле је ближе и у том моменту се појавила коњска запрега која је вукла дрва, са дететом од једно 12-13 година и две мушке особе, неких приближно 40-тих година, које су терале дрва за Војску Републике Српске, тј. за породице погинулих бораца. Тог момента је Миле кренуо доле, а Мирослав је кренуо за њим. Миле је после кратког разговора, расправке, испалио пар хитаца у првог човека, други човек је покушао да устане са кола и тог момента је Миле опет пришао и Мирослав је био ту, пуцано је у тог човека, обојица су пуцали, сведок не зна ко први, а ко задњи. Стицајем околности, та особа је остала жива, у коју је Мирослав Гвозден опалио можда неки метак. Потом су кренули даље успут, као кући ће тим правцем и у то је Миле припунио своју полуаутоматску пушку. У њиховом правцу кретања са леве стране била је некаква кућа, Миле је ушао доле, а Мирослав за њим, а они остали су остали на путу. Миле је звао: „Домаћине, домаћине, има ли кога?“, те се из унутрашњости неке веранде, држећи се за рукохвате, појавио један човек, за кога нису знали да је слеп и Миле га је питао: „Да ли можеш да нам даш воде?“, а тај човек је рекао: „Не могу ни себи да донесем, а камоли теби“, па је Миле испуцао у њега два – три метка, без икаквог знања и наговештаја. Седмо и осмо убиство се одиграло исто у правцу њиховог кретања, са леве стране налазила се једна кућа у коју кућу су ушли Миле и Мирослав, док су _____ и _____ остали од куће 30-40 метара и држали се по страни. Чула се пуцњава, рафална паљба није била, чуло се пар хитаца и речено је, каже „убијен је брачни пар“. Сведок _____ није видео да ли је пуцао Мирослав и да ли је пуцао Миле. Није се чула аутоматска паљба, само појединачна.

На питање тужиоца за ратне злочине, сведок је потврдио да је био припадник Војске Републике Српске, као и _____ и да су и ова остала лица која се помињу присуствовала његовој сахрани. На сахрани се наговештавало као да би требао тај човек, тај момак и као ради „Црнога“ да се то сведе као да се мало застраше људи. Када је ушао у двориште поменуте куће, Мирослав је пушку држао у руци, тамо где су убијена три лица, а запрега потом је ишла њима у сусрет, не од њих. Поновио је и да је Мирослав пуцао у једно лице са Милом, не у оба лица, него у једну особу. На питање да ли је Мирослав читаво време држао пушку у рукама или о рамену, сведок је одговорио да се тога стварно не сећа, осим да је Мирослав тамо где је било пар убистава, повремено стављао пушку на раме и скидао. На почетку, на сахрани, помињало се нешто да се брат освети, али првенствено се помињало да се нађе тај Хрват који је пре рата Милу унаказио, а уз то уједно за покојног _____. Намера је била да се заплаши, не да се убије.

На питања браниоца сведок _____ је потврдио да је са „Црним“ био више него са својим рођеним братом и да га је његова смрт погодила, а да у селу Сасина живи хрватско становништво, искључиво. У селу суседном до тог су Срби,

један део је српски, други део хрватски. Срби су стицајем околности били ту, који су водили тај надзор око спремања огрева. Они су причали да се врате, а Миле је рекао: „Нећемо да се вратимо, ту смо, хајде да видимо да ли ће да га нађемо“. То да се врате, причао је и он, као и [] и [] и Мирослав је чак рекао да иду, а Миле је рекао: „Ту смо, не идемо, ајде да видимо шта се дешава“, тј. да ли ће да се нађе тај дечко што га је претукао. Такође је навео да њихов одлазак има везе и са проналажењем тог дечка и са [] погибијом, са обе те ствари је повезано. То да се заплаши то село, рекао је Миле, који није имао никакав чин, а све ово је била његова организација. Док су били претходно на клању свиња, његова пушка је била код њега, „ишла“ је са њим, било је ратно стање и није знао ко ће да га сачека на километар од куће. Осим пушке, Миле је имао и два-три тромблona и зољу. Мирослав, оптужени, је пушку од покојног Милана узео када су пошли, а претходно је била код покојног [] у кући, што зна јер је био ту.

[] који је погинуо касније, 1995. године, са њима није ишао, јер је остао кући да сређује свињу. Поводом питања од стране оптуженог, описао је да је са Градачца он донео и своју пушку и пушку покојног [] и та је пушка била код њега, а после затвора, оружје им је одузето, купили су свако оружје које је било. Његова лична пушка је била М-48, он је имао, а тада ју је носио његов брат [] Пушка коју Мирослав Гвозден помиње, од [], била је лично код њега,

На питање председника већа, разјаснио је да је из родног краја у Србију отишао млад, после војске се вратио за Србију и оженио се, био је годину дана у Славонији, на ратишту, имао је проблема са старцем због којег је морао да оде, а био је запослен у Задужбини Краља Петра Првог на Опленцу. У Босну је отишао, почело је да се „кува“ због проблема и ради тога да се нађу ту чисто једни другима. Он је после мобилисан од стране Шесте крајишке. Везано за оружане сукобе на територији Босне и у Усорцима био је од 15. новембра 1992. године до средине јануара, до српске Нове године, 1995. године, а после се вратио у Србију. Пошто му је притвор укинут, после два дана се вратио у јединицу и надаље је био у униформи и под оружјем. На питање да ли је на ратишту код Градачца уз муслиманску страну било и Хрвата, одговорио је да се то третирао као Војска БиХ. Описао је да је полуаутоматска пушка „паповка“ такође са муницијом калибра 7,62 мм, као аутоматска пушка, да користи исту муницију, јер је цев иста. Према њему, села Томашица и Сасина су од Усораца ваздушном линијом исто удаљена, а у то време нису припадала истим општинама, тј. Сасина је припадала Санском Мосту, а Томашица Приједору. Раније је он живео у Томашици, а у Сасини не. Од како су кренули из Усораца па до повратка, протекло је око 4-5 сати, а прешли су око десетак километара. На питање да ли је током повратка, пошто се све завршило и испален последњи метак, међу њима вођен било какав разговор о ономе што се десило, изјавио је да су они причали, шта се то уради и због чега. Конкретније, навео је да је Миле углавном инсистирао „урадили смо, урадио сам“, а сведок је и додао да не може да се докаже да је Гвозден Мирослав погодио човека на колима из своје пушке и да га је убио, он јесте из своје пушке на тог човека пуцао, а шта се надаље у оној кући десило, то не зна. Потврдио је да је била појединачна паљба, онда када су њих обојица пуцали. [] брат од []

је знао где они иду, док је дао своју пушку Мирославу, ту се причало да се иде да се заплаши, а он је причао да воде рачуна шта и како, ради тога меса што се

свиња заклала, значи требало је да се топи сланина, да се сече и пакује. Није му познато да ли је Миле Гвозден добио неку врсту команде, заповести, наредбе од некога, пре него што је дао ову иницијативу, нити да је од некога добио идеју, предлог или сугестију, не верује да је то њему неко командовао. Миле Гвозден није био на ратишту код Градачца када је погинуо [име], био је код куће, мајка му је била врло болесна, малтене непокретна. Миле је био војно способан сигурно, док је служио војску, а био је и на ратишту, значи повреде што је имао, шипке по рукама, вилица му је била поломљена, био је унакажен или у коми, једна рука му је имала проблем, не сећа се која. Разјаснио је да је пушку држао у руци, Мирослав, тако што ју је држао за рукохват, не зна да ли у десној или левој руци, а вероватно по средини пушке, при чему пушка није о рамену, о каишу, већ са рамена скинута и тако ју је држао од момента како је ушао у двориште. Тврдио је да ни сам није свестан шта је требало да значи застрашивање или заплашивање тог другог становништва. Све се то повезало, ради тог дечка, а и погибије покојног „Црнога“, значи да се испали пар метака, да се нађе тај, да му се лупи нека шљага и то је то. Миле је био погођен много, исто потрешен [име] смрћу, био је онако мало на своју руку. Описао је да је од самог почетка оружаног сукоба до тог почетка децембра 1992. године, Миле Гвозден као војник био супер, мисли понашао се нормално. Он, [име] када је од Санског Моста ишао до Усораца и имао да пређе неких 18 километара и да прође кроз три муслиманска села, како би ишао, а да не носи пушку, своје лично оружје, „никада не знаш кога шта чека“. Тако је и Миле Гвозден носио своје оружје. Потврдио је да је Миле Гвозден рекао: „Црни“, осветили смо те“, када је убијена задња, трећа особа, а после тога су биле убијене још две, па једна, па још две особе. Он је рекао оном дечаку на запрежним колима да бежи, а на њега, дечака, нико није пуцао, нити је покушавао, нити се таквом пуцању супротстављао. Оптужени Мирослав Гвозден није спречио [име] да пуца на то дете, док бежи. На питање председника већа, из ког разлога је Миле са собом понео и тромблоне, одговорио је: „Кажите ми, па ћу вам казати“. Од њих осталих нико други није имао тромблоне, зоље итд. Од осталих никоме није сметало што су он и [име] из национално мешовитог брака. Напоследку је навео да је као осумњичени у војној полицији у Санском Мосту прво писата изјава, а после, када су отишли у Бања Луку, давали су изјаве, било је присутно неко судско веће, значи официри неки. Када је била изјава куцана на машини, поред тог истражног судије Војног суда и њега лично, била су још нека лица, не зна ко је шта био. Нудили су му браниоца по службеној дужности, а да ли је ту био неко ко је ту дужност обављао, он са тим није био упознат.

На главном претресу одржаном дана 06.04.2015. године, пред Одељењем за ратне злочине, Вишег суда у Београду, сведок [име] је истакао да остаје при свом исказу од 14.06.2013. године, и додао да је окривљени Гвозден Мирослав критичном приликом са собом имао аутоматску пушку, да је код окривљеног ту пушку први пут видео тог дана, кад се кренуло. Истакао је да је у људе на запрежним колима пуцао Миле и пуцао је Мирослав, први је пуцао Миле, а касније Мирослав, и пуцњи су били у различитом правцу, а било је и у истом правцу.

Сведок [име] је у претходном поступку тужиоцу Кантоналног тужилаштва Унско-санског кантона Бихаћ, односно овлашћеном службеном лицу Мухарему Мухељићу приликом саслушавања дана 07.07.2011. године, у вези са

овим кривичним делом, изјавио да је рођен у месту _____ општина _____ где је живео све до 1995. године у породичној кући са старијим братом и сестром, а 1995. године се одселио у Србију где и данас живи, у граду _____ Сећа се да је дана 01.12.1992. године на градачачком ратишту погинуо његов комшија и рођак _____ звани „Црни“. На том ратишту скупа са њим у јединици био је и његов брат _____ као и _____ Сахрана _____ у њиховом селу Усорци, била је 03.12.1992. године, а сахрани је присуствовао и брат _____ и комшија _____ који су са његовим телом дошли са ратишта. На тој сахрани било је доста света, такође ту је био присутан и Миле Гвозден и Мирослав Гвозден, од покојног _____ рођени брат. Сутрадан, након сахране, они су се окупили на гробу _____ ради помена, када је Гвозден Миле гласно рекао да ће осветити. Тада је позвао и њих присутне да иду са њим осветити _____ у село Сасина у којем су живели Ховати. Тога дана на гробљу, поред Милета, био је сведок _____ његов брат _____ Мирослав, _____ а било је и других људи. Дана 05.12.1992. године они су, а то мисли Миле, Мирослав, _____ и сведок, из села Усорци око подне кренули према селу Сасина. Сећа се да их је _____ сустигао у путу, па су тако њих пет скупа кренули. У то време, сведок _____ имао је 16 година. Са собом су носили оружје, _____ је носио пушку „М-48“, коју је иначе дужио његов брат, Гвозден Миле је носио полуаутоматску пушку – „паповку“ и имао је и два тромблona и једну зољу, а Мирослав, _____ и _____ имали су, сваки по аутоматску пушку са преклопним кундаком. Из Усораца су ишли кроз шуму преко брда према селу Сасина, шумским путем док нису изашли на главни пут и потом у правцу првих кућа. Када су стигли до прве куће, сведок је видео да се у дворишту те куће налази доста људи, цивили, мушкарци, жене и деца. Двориште те куће било је ограђено оградом, а на путу близу куће, налазиле су се коњске запреге са дрвима. Када су стигли пред капију те куће, на путу су остали он, _____ и _____ док су Миле и Мирослав ушли у двориште, крећући се према групи људи који су се у дворишту налазили. То што су се Миле и Мирослав приближили тим људима и нешто са њима разговарали, сведок је приметио да се ти људи осипају и да одлазе у правцу излаза од капије. У том тренутку сведок је видео да је Миле Гвозден питао нешто човека који је стајао испред њега, док је Мирослав Гвозден стајао уз Милу, држећи своју аутоматску пушку у рукама упрту према тим људима, а што је исто чинио и Гвозден Миле својом полуаутоматском пушком. У врло кратком времену, Гвозден Миле је из своје полуаутоматске пушке испуцао пар метака у човека са којим је разговарао, који се моментално срушио на земљу. Гвозден Миле се потом окренуо према жени која је била удаљена пар метара од човека којег је Миле претходно убио. Нешто је кратко са њом говорио, али сведок није разумео шта, када је Миле из своје полуаутоматске пушке испуцао пар метака у ову жену која се срушила на земљу. Тада је Гвозден Миле кренуо према једној жени која је чучала у близини бунара у том истом дворишту, те из непосредне близине у исту испуцао један метак, од чега је та жена _____ клонула на земљу. За цело то време, Гвозден Мирослав је стајао уз Гвозден Милу, држећи у својим рукама аутоматску пушку управљену у правцу тих људи. Док су се та убиства дешавала, сведок Бојан и Остоја су стајали на путу и само посматрали шта се ради. Када су Мирослав и Миле изашли на капију, рекли су: „Идемо даље“. Они су сви скупа кренули од капије путем који је водио према селу Сасина. Када су били у близини те капије, код једне раскрснице наишла су коњска кола, њима у сусрет, а на којима су била натоварена дрва. На колима су била два човека у цивилној одећи и једно

дете које је седело на запреги, доста млађе од сведока Миле и Мирослав су се на раскрсници одвојили од њих тројице, те се упутили према најлазећим колима. Дувао је јак ветар и њих тројица су били удаљени једно десетак метара, те сведок није чуо шта су Миле и Мирослав разговарали са двојицом људи на коњским колима, али је видео да је Миле пуцао у човека који је седео на колима и са истих се срушио, док је на другог пуцао Мирослав, а за њим и Миле. У том тренутку дете са кола је скочило и побегло. Након тога, до њих су дошли Миле и Мирослав да иду даље. Успут док су ишли у само село, Миле Гвозден је пунио своју пушку „паповку“, обзиром да је претходно више пута пуцао. Док су ишли тим путем, Миле их је критиковао зашто и они не пуцају, јер до тада нису опалили ни метка, а носили су оружје уза се. Када су дошли до једне куће, са леве стране, у двориште је ушао Миле, Мирослав, док су сведок били даље од њих, на путу, када је Гвозден Миле викао: „Газда“, дозивајући власника куће. У кратком времену, из куће је изашао један старији човек, држећи штап у руци. Миле га је питао како се зове, а овај му је одговорио: „...“, након чега је Миле без икаквог повода из своје полуаутоматске пушке пуцао у тог човека, који је пао у унутрашњост дрвене веранде из које је изашао. Након што је тај старац пао у кућу погођен од стране Миле, је запуцао у ваздух према крову куће пар метака, како би удобровољио Милу да покаже да су и они други пуцали. Након тога, сви скупа су кренули низ пут, када су наишли на једну кућу у коју су отишли Миле и Мирослав, док су Остоја и остали на цести. Након врло кратког времена од одласка Миле и Мирослава у ту кућу, зачула се пуцњава у унутрашњости, да би потом из исте изашли Миле и Мирослав са речима, да су убили човека и жену, Хрвате. Када су из куће до њих дошли Миле и Мирослав, они су инсистирали да се врате кући, јер је већ почео полако и мрак да пада. Кући су стигли око 18 сати. Сви су се разишли својим кућама. У вечерњим сатима тог истог дана, у њихову породичну кућу дошла је војна полиција која је покупила њега и брата а видео је да су покупили и остале њихове комшије и то управо њих петорицу који су ишли у Сасину. Прво су били одведени у Сански Мост, а потом у Бању Луку. Познато му је да су сви предали оружје које су имали тог дана са собом, полицији, од кућа. Сведок је у Бања Луци преноћио само једну ноћ, пошто је био малолетан и није никога убио, њега су пустили кући, док су остала четворица остали у притвору. Познато му је да је Мирослав отишао да живи у Србију где је и раније живео, након што је пуштен из притвора, а Миле Гвозден се вратио назад у своју јединицу. Њих двојицу он је последњи пут видео пре шест година у Тополи на прослави 01. маја, а разговарали су о том догађају и Миле је рекао да је он то радио из освете, ради погибије док је код Мирослава видео да је истом жао због тога што је у томе учествовао. Сведок је додао да је у то време био малолетан, имао је 16 година и није био свестан шта ће се десити, од тога што су они ишли у Сасину, мисли да ће освета бити у смислу да ће се само пуцати по селу, како би се Хрвати заплашили, али да се неће убијати људи, а када су били горе, било је другачије, Миле и Мирослав су убијали недужне цивиле, старце и жене, што сведок никако не оправдава и тих људи му је жао. Његова пушка је цело време од како је кренуо од куће, стајала му на рамену и није је скидао, а био је у шоку од онога што је све видео.

На главном претресу пред Кантоналним судом у Бихаћу дана 20. новембра 2012. године, овај сведок је такође био позван и давао свој исказ, са садржином као

наведеним у претходном поступку, с тим што је навео да је, када су наишла запрежна кола, Миле пуцао у човека који је пао, а други је пошао да сиђе и ту је Мирослав пуцао, а дете је почело да бежи низ пут, за дететом није нико пуцао, а је повикао: „Бежи, дете“. Након тога, у вези са кућом са леве стране пута, на главном претресу овај сведок је навео да су он, и остали на путу, док су у кућу ушли Миле и Мирослав, чули су се пуцњи и када су изашли из те куће, они су рекли: „Убили смо човека и жену“, то је рекао Миле.

На посебна питања тужиоца, рекао је да су они знали да ту живе Хрвати, а на питање браниоца, да је погинуо у сукобу где су они ратовали са Муслиманима и Хрватима. са једне стране, а пошто је он био малолетан то по причи његовог брата, и оних што су били ту. Пушку М-48 коју је носио, она је од брата, а за освету где је договорена, то је било други дан на гробљу, када су ишли да пале свеће покојном. Миле јесте спомињао неки сукоб, да га је неко тукао, па да нађу тог човека, што је сведок чуо из прича да је Милета неко пребио, чуо је од брата, па да иде да нађе тог човека, али је испало другачије, а ишли су са намером да освете Тај човек кога су тражили, мисли да је био Хрват, по причи. Кретали су се тако да је Миле ишао први, а они су ишли онако, сведок је ишао задњи. Миле је одређивао ту када су стали где да се иде, а сведок је инсистирао да се врате. Нису се вратили, Миле је рекао да иду даље. Код запрежних кола пуцали су Миле и Мирослав, прво Миле, а после тога Мирослав. Он је то гледао једно десетак метара, они су стајали на раскрсници. Када су они видели шта је било ту у дворишту, било је касно, одиграло се шта се одиграло. Они су једноставно остали горе, а њих двојица су отишли доле, није био неки договор или разговор. Он лично није пуцао, како је његова пушка била на рамену када је пошао од куће, тако се и назад вратио.

На питање оптуженог, изјавио је да се не сећа да је оптужени рекао људима „бежите“, да их је питао ко су и шта су, без упирања пушке и да је рекао оном малом кога је узео за руку да бежи. Са својим карабином није урадио ништа, његова пушка је цело време му била окачена за раме. Негирао је да је он пружио тај карабин, а да је оптужени Мирослав опсовао сунце и ударио по тој пушци одозго и рекао: „Не дирај дете“.

Овај сведок приступио је и на главни претрес у Виши суд у Београду, дана 12.06.2013. године, те је у почетном, неометаном излагању, описао како су пошли у село Сасина, да је Миле имао неки конфликт, неки га је ваљда био, као иду да се свете и да нађу тог човека да га освете. Додао је већ раније реченом да је чуо да је Миле питао једног човека како се зове и да је овај рекао „“, па је Миле пуцао у тог човека, после тога у једну жену, а након тога и у једну жену код бунара. Када су они видели шта се десило, били су запрепашћени, десило се што се нису надали. У вези са запрежним колима са дрвима, навео је да је Миле пуцао у човека, десила се пуцњава, а дете је почело да бежи наниже. Напослетку, када су Миле и Мирослав ушли у кућу, чули су се пуцњи и Миле је, мисли, прокоментарисао да је убио жену и човека, тако нешто и после тога су се вратили кући.

На питање тужиоца за ратне злочине, сведок је поново изјавио да је Миле рекао да иду да освете покојног „Црног“ и сутрадан, клала се та свиња, одатле су

пошли. Када су Миле и Мирослав ушли у двориште, буквално ко је Србин, почео је да се издваја, остали су Хрвати у дворишту. Мирослав је аутоматску пушку тада држао у рукама, био је до Миле, али ту није ништа пуцао. Запрежна кола су њима долазила у сусрет. Ветар је дувао јако, није се чуло шта је Миле питао, али је разговарао са тим човеком и чуо се пуцањ. У тог човека је пуцао Миле. Мисли да је у тог човека пуцао и Мирослав. Они који су стајали одозго, викали су детету да бежи и дете је отишло низ пут, а за њим није нико покушао да пуца. За пуцње у кући у коју су Миле и Мирослав ушли, мисли да је пуцано појединачно, значи „тап, тап, тап“. Сви су били затечени после шта се десило, да ли је морало тако да буде. Гвозден Миле је рекао: „Црни“, осветили смо те“.

На питање браниоца, сведок је изјавио да је освета „Црног“ помињана и на сахрани, 03. децембра, а и 04. децембра, на помену. Рекао је и у том смислу да нађе тог човека што је био Хрват, а не да се недужни људи убијају. Он је тада имао 16 година, није размишљао нешто да ли је он имао против такве освете, ето, ишао је. Мислио је да ће Миле да се освети том човеку што га је тукао, који му је поломио руку, буквално да га пребије, као да му мало запрети. у том смислу, да га уплаши. И Миле Гвозден је имао рођеног брата, мисли да је погинуо пре У селу Сасине живели су Хрвати, то му је познато, а Срби нису са њима ратовали, ови су били лојални.

На питање председника већа да ли је у целом критичном догађају било ко помињао некакве младенце, сведок је рекао да је Миле када је изашао, када су пуцали у задњој кући, рекао: „Убили смо младенце“, пре тога је рекао „убили смо жену и човека“. Сведок не зна да ли су то били неки млађи људи, јер су они стајали на путу, али је чуо да су били старији људи, чини му се да је рекао да су били баба и деда. Њих двојица се у кући нису нешто дуго задржали. Оно је рекао Миле, за Мирослава није чуо да је нешто рекао. На изричито питање, да ли је Миле рекао „убили смо“ или „убио сам“, сведок је изјавио да је то било у смислу - убили смо. Објаснио је да то што је рекао да је Мирослав држао пушку у рукама, значи да је пушка била уперита у те људе што су били тамо, а да није пуцао. Он лично је у повратку био у расположењу, како је навео, никаквом, било му је жао тих људи. Сви су се покајали због тога што су то видели и што су били, за Милета не може рећи ни да јесте ни да није био тада задовољан. Ни Мирославу није било свеједно, брат му је погинуо и туга је била велика, он је млад дечак био. Миле није претио никоме од њих, био је незадовољан што они нису пуцали. Колико је њему познато, Миле није раније у селу и околини улазио у сукобе са другим момцима, колико је њему познато, био је онако примеран, није правио неки проблем. Зна да је раније Миле имао гипс и био у болници, да га је овај претукао, а и да је био доста везан за покојног „Црног“, волели су се буквално као браћа. Навео је да су Милету обе руке биле употребљиве, на једној је имао шипку кроз ту руку, не сећа се сада да ли је лева или десна, а да му то није сметало да пуца. Пушку „М-48“ од његовог брата он је носио тада, сви су пушке носили, тада је било ратно стање.

Приликом суочења са оптуженим Мирославом Гвозденом, тврдио је да он није клекнуо на лево колено и пружио карабин према оном детету, а да је оптужени пришао и ударио га по пушци.

На главном претресу одржаном дана 06.04.2015. године, пред Одељењем за ратне злочине, Вишег суда у Београду, сведок [] је истакао да остаје при свом исказу од 14.06.2013. године, те додао да су куће у селу Сасина раштркане, слеве стране сеоског пута којим су они ишли се налазила кућа у којој је дошло до пуцњава, а која је од пута удаљена око 10-15 метара. У питању је стара кућа и иста је била ограђена, а у исту сведок није улазио критичном приликом.

Од стране Кантоналног тужилаштва Унско-санског кантона Федерације БиХ – Подручног тужилаштва Сански Мост, тужиоца Јасмина Месића односно овлашћеног службеног лица, крим.инспектора Мухарема Мухељића. саслушан је пре подизања оптужнице дана 14.06.2011. године, као сведок и који је изјавио да је пре рата и за време рата у Босни и Херцеговини живео у својој породичној кући у месту [] скупа са својом мајком и братом. У априлу 1992. године био је мобилисан у територијалну одбрану, те два, до три месеца нису ишли нигде из села, а касније је мобилисан у Шестој санској бригади, трећи батаљон, није сигуран да ли је трећа или четврта чета и у тој јединици је остао све до краја рата. Месеца децембра 1992. године са својом јединицом, а скупа са комшијом [] био је на градачачком ратишту. [] је тамо погинуо дана 01.12.1992. године и [] је у пратњи његовог тела ради сахране у Усорцима се вратио кући. Сахрана је на месном гробљу у Усорцима била 03.12. те године. [] је био млад момак, рођен 1972. године и била је велика жалост за његовом погибијом у селу. На тој сахрани видео је његовог брата Мирослава, такође сина од [] који је за ту прилику дошао из Београда где је живео од 1986. године. На сахрани је видео и Милу Гвоздена, сина [] који је такође пре рата отишао да живи у Београд 1986. или 1987. године, али је исти дошао у мају 1992. године у село ради сахране свог оца. Пошто је у то време била мобилизација, Миле је тако и мобилисан у Шесту санску бригаду, трећи батаљон, трећа или четврта чета, сведок [] зна да је скупа са њим био у јединици Попед њих двојице на тој сахрани видео је и [] као и [] синове [] из [] а и друге њихове комшије. Отац [] и [] је пореклом Хрват, [] је задржао очево презиме, а [] је узео презиме своје мајке [] која је била Српкиња. Сутрадан после сахране, 04. децембра, ишло се на гроб покојног [] ради помена и паљења свећа и том приликом поред [] били су ту и Миле, Мирослав, [] и [] и мисли да је било још људи, али се не може сетити. На [] гробу присутнима се обратио Гвозден Миле и рекао да ће осветити [] смрт. Погледао је у њих присутне и питао их хоће ли они ићи са њим. Пошто су њих четворица му били најближи пријатељи и комшије, они су одмах пристали да [] освете. Миле је тада рекао да ће отићи у село Сасину у којем живи већинско хрватско становништво и да ће тамо осветити [] , убијајући Хрвате.

Дана 05. децембра 1992. године сведок Остоја је отишао до свог рођака који се бавио травама и да би донео неке лекове за болесну мајку и док је био одсутан од куће, у његову кућу дошли су Миле, Мирослав, [] и [] , како би заклали једно свињче. Он се вратио кући када су они тај посао обавили и чуо је од својих комшија да су Миле, Мирослав, [] и [] наоружани отишли у правцу села Сасине, како би осветили [] о чему су се договарали дан пре тога, брат Милан му је то рекао. [] је потом узео своју аутоматску пушку коју је дужио из

јединице и пожурио да их сустигне, како би скупа са њима ишао у Сасину. Није хтео да испадне да их је избегао. Сасина је настањена искључиво хрватским становништвом и налази се југоисточно у односу на Усорце, а најближи пут до Сасине, која је на подручју општине Сански Мост, била је преко шуме зване „Бехремагиница“, те је он тим путем кренуо, јер су ове његове комшије знале за тај пут. Са њиховом групом састао се на граници њиховог села и Сасине. Сећа се да је Гвозден Миле био наоружан са полваутоматском пушком, Гвозден Мирослав и су имали аутоматске пушке, а је носио пушку „М-48“, је био најмлађи и у то време је имао 16 или 17 година. Што се гардеробе тиче, мисли да нико од њих није био у комплет униформи, можда је понеки комад одеће био војни, је имао војне панталоне и цивилну јакну. Колико се сећа, се активирао у војску РС одмах након погибије.

Идући путем у Сасину који води преко подручја села Томашица, наишли су на прву кућу до шуме око које је стајала ограда. Видео је у дворишту те куће отприлике десет до петнаест жена и мушкараца. У двориште те куће ушли су Миле и Мирослав, док су њих остала тројица остали на путу испред капије која је била широм отворена. Могао је сасвим добро да види и чује када је Гвозден Миле пришао тој групи људи, држећи своју полуаутоматску пушку у рукама и питао их је, ко је газда те куће. Одмах уз Милу стајао је Мирослав Гвозден, који је том приликом такође у рукама држао своју аутоматску пушку. На Милино питање јавио се један човек и рекао: „Газда није ту“, а Гвозден Миле је тог човека питао како се зове и овај му је одговорио: „“. Тада је Миле без икакве даље приче из своје полуаутоматске пушке опалио пар метака у тог човека и он је погођен пао на земљу. Миле је пуцао са удаљености од један до два метра у тог човека. Након што је Миле испуцао у тог човека, присутни људи и жене су се ускомешали и почели одлазити из дворишта. Сведок је потом видео да у близини тог човека који је лежао мртав на земљи, стоје две жене и лугар из села општина Приметио је да је млађа жена кренула да се удаљи од места где је лежао мртав човек, док је старија жена на пар метара од места где је лежао мртав човек, мисли да је била нека мања кућица за воду или слично, бунар, покушала да чучне. Тада је Миле гласно викао на те жене, питајући их како се оне зову. Није чуо да ли су те жене шта одговориле, али је добро видео када је Миле из своје полуаутоматске пушке испуцао пар метака, прво у млађу жену, а потом и у ову старију. За то време, Гвозден Мирослав је стајао у близини њега, држећи у рукама аутоматску пушку. и цело време су стајали на приступном путу и све се одиграло веома брзо. Миле и Мирослав изашли су из дворишта до њих тројице на пут где су кренули даље низ пут.

Прошли су можда 15 метара од те куће, те су дошли до једне раскрснице и видели су да левим путем, односно према њима, долазе коњска кола натоварена са дрвима на којима су седела два мушкараца и једно дете. и су са раскрснице кренули према десном путу, док су Гвозден Миле и Мирослав отишли на леви пут у правцу коњске запреге, која је долазила према њима из шуме. је од њих био удаљен отприлике 15 до 20 метара. Чуо је када је неко од њих двојице рекао да се кола зауставе и након тога су Миле и Мирослав кратко поразговарали са том двојицом људи, али сведок није могао чути о чему су они говорили, па је видео и чуо да су њих двојица испуцали из својих пушака у ту

двојицу људи. Сећа се да се један човек погођен преврнуо са кола, док је други покушавао да устане са кола и погођен пао на земљу. У том тренутку чуо је плач детета које је седело на дрвима и почело да бежи низ пут у шуму. Када су Миле и Мирослав дошли до њих тројице, питали су их што не пуцају, јер су и они кренули и њих тројица му нису ништа одговорили.

Одатле су кренули једно километар и више у правцу Сасине и када су стигли до прве куће са леве стране, гледајући у правцу пута којим су се кретали, видели су да је испред куће, једне дрвене веранле. наслоњен на неком дрвеном пулту старији човек. У двориште те куће ушли су Миле, а мисли да је ушао и Мирослав. Гвозден Миле се обратио том старијем човеку са питањем како се зове и овај му је одговорио да се зове [име]. Одмах потом је Миле из своје полуаутоматске пушке испуцао пар метака у тог [име] који се моментално срушио у унутрашњост веранде где је стајао, а [име] је запуцао у прозор куће, како Миле не би посумњао да он не жели да пуца. Касније је [име] чуо од људи у свом селу да је тај [име] био инвалид.

Након тога, кренули су мало ниже од те куће и стали пред једном кућом која је, такође, била са леве стране пута и на путу су остали њих тројица, а у кућу су отишли Миле и Мирослав, носећи своје пушке. Након врло кратког времена, чула се пуцњава из унутрашњости куће и када су изашли одатле, Миле и Мирослав су им рекли да су управо у тој кући убили човека и жену, који су били Хрвати. Након тога, Гвозден Миле је рекао да је доста и да се враћају кући. Успут је било коментара од стране Мила и Мирослава, зашто њих тројица нису пуцали у људе, али се сведок [име] више не сећа шта су им на то одговорили. Сва та убиства дешавала су се у року од сат и по до два сата времена. Кући су се вратили истим путем којим су и дошли, било је негде око 17 сати, зимски дан, ружно време и јак јужни ветар. Када су дошли у Усорце, свако је отишао својој кући.

Он је свом брату у кући испричао шта се десило и његов брат то није одобравао. Мисли да је негде око 10 сати навече тог истог дана, кући му дошла војна полиција, пробудили су га и рекли да пође са њима. Командир те војне полиције био је извесни „Џумбо“. Видео је да је војна полиција похватала целу њихову групу, сву петорицу. Сведок изјављује да је очекивао да ће полиција то открити, али не тако брзо. У Санском Мосту их је испитивала војна полиција, а истог дана су пребачени у војни затвор у касарну у Бања Луци и где су давали изјаву код истражног војног судије. Били су у притвору 30 дана, када су пуштени и враћени својим кућама и Остоја се вратио у своју јединицу. Гвозден Мирослав је одмах отишао за Београд где је живео. Напослетку сведок је изјавио да му је жао што је тога дана кренуо са њима, да га је понело што је био добар са покојним [име] и што је млад изгубио живот, а били су и добри пријатељи, али то није био разлог да се убијају недужни цивили од стране Миле и Мирослава. Када је Миле убио првог човека који се представио као [име], је први пут својим очима видео како се убија човек. Тога дана и он је имао пушку у рукама и могао је да убија да је хтео, али није. Искрено му је жао за људе и жене који су тог дана побијени и сматра да свако треба да одговара за оно што је урадио.

На главном претресу дана 20.11.2012. године пред Кантоналним судом у Бихаћу, овај сведок је напред наведени исказ, прво на питања јавног тужиоца, поновио, такође наводећи да Мирослав у дворишту где је Миле пуцао у једног човека и у две жене, није пуцао, док је за догађај код коњске запреге, навео да не зна ко је ту пуцао и шта се дешавало, а запрези су пришли Мирослав и Миле, био је јак ветар, чули су се пуцњи, али не зна ко је тачно пуцао. Такође не зна ко је пуцао у кући у коју су напослетку ушли Миле и Мирослав, а човека и жену у тој кући, Миле је назвао „младенцима“.

Пошто му је предочен његов исказ из истраге, посебно у вези са људима на запрези, овај сведок је потврдио да је тачно оно што је том приликом рекао и да су потписи тог записника његови.

На питање браниоца оптуженог, зашто је он кренуо по овом договору, одговорио је да не зна, а на питање како да се смрт освети, одговорио је – убиством других људи, што се и десило. Миле Гвозден је у Сасини имао неке непријатности са неким момком пре рата, који му је сломио руку и главу, па је он провео у болници, не зна тачно колико, а и брат од Милета Гвоздена је погинуо у ратном сукобу, пре негде око Добоја, не зна тачно и био је у некој бањалучкој јединици.

На питања председника већа судећег већа, зашто и они када су Миле и Мирослав ушли, нису такође ушли у то двориште, одговорио је да је био затечен тиме и да му је то било страшно. Прецизирао је да је Миле прокоментарисао: „Убили смо „младенце“, а за Мирослава се не сећа да је нешто рекао. Полиција у Санском Мосту била је мало љута и агресивна, а у Бања Луци није имао никаквих проблема, није га неко присиљавао да каже нешто што није учинио. У притвору није имао прилику видети Мирослава, јер су били у одвојеним ћелијама, а о догађају нису нешто много причали.

Пред Вишим судом у Београду дана 14. јуна 2013. године одржан је главни претрес на који је био позван и приступио сведок и том приликом је за догађај од 05. децембра 1992. године описао да су њих петорица дошли у то село, за које је он мислио да је то Сасина. јер му је крај био непознат, па се ушло у двориште човека који се презивао или ту је убијено троје људи, после тога је убијено двоје људи на запрежним колима и одатле су отишли на неко брдо за које мисли да баш припада Сасини, где је убијен један старац, а после тога двоје старца у кући. На изричито питање је остао при ономе што је о овоме изјављивао тужиоцу, а потом и Суду у Бихаћу.

На питања тужиоца поновио је да је Миле приликом сахране, говорио да ће осветити смрт покојног а у међувремену је већ пре био погинуо и његов брат. Сутрадан, по обичајима, после сахране, дошли су да запале свеће и такође су били присутни њих петорица и ужа фамилија његове сестре, тетка. Позив на освету су прихватили чисто из револта, из жалости за њим. Поновио је да је пре свих тих дешавања Миле повређен у том селу, наводно од неког момка, да ли је то било због неких девојака, не зна, мисли да јесте и наводно је један од момака из тог села Милета ударио мучки иза леђа, па је овај био у коми

пар дана и остао је инвалид у леву руку, не стопостотни. Можда је то био највећи повод да се тамо оде. Када су у прво двориште ушли Миле и Мирослав, Мирослав је имао пушку, али је није користио, а изјавио је да не може сада баш свих детаља да се сети, да ли је пушку носио у рукама или о рамену, али зна да пушку није користио. Код запрежних кола, навео је да је пуцао Миле, а да није видео да ли је пуцао Мирослав. Код последње куће где су Мирослав и Миле ушли, Миле када је изашао, рекао је „убио сам младенце“, а чули су се само појединачни пуцњи. По повратку у њихово село, успут било је коментара, било је покајања, али било је касно. Поновио је и да је он пуцао у ту кућу где је био тај инвалид и прозор, пошто га је Миле прекорио што не пуца, док остала двојица, _____ и _____, нису пуцали. Он је тада имао СМБ кошуљу од бивше ЈНА и цивилне панталоне, док је Мирослав, мисли, био у цивилу.

На питање браниоца изјавио је да је у Војску Републике Српске ступио 02. априла 1992. године, борацка права му се тако воде да је од тада учествовао у рату, а за формирање јединица, мобилизацију и ратно стање, није нешто упућен, а све време је био у селу. На сахрани је Гвозден Миле изјављивао жалост, тугу, као и сви остали, а за ту освету рекао је сутрадан, где су запалили свеће и Миле је то предложио, рекао „идемо у Сасину да осветимо његову смрт“. На питање зашто баш у село Сасина, сведок је одговорио, „највише из тог разлога, што је он пре тога био претучен. Могуће је да разлог буде и што је његов, Милетов брат био погинуо“. У селу Сасина се није ратовало. На питање, да ли су они отишли као припадници Војске Републике Српске или као група из села, сведок је одговорио да су отишли као група из села.

На питање председника судећег већа, сведок је одговорио да су на сахрани биле и сестре покојног _____, које су биле још малолетне, а по имену _____ Пошто му је предочен део његовог исказа да је Миле рекао да ће отићи у село Сасину у којем живи већинско хрватско становништво и да ће тамо осветити _____ убијајући Хрвате, изјавио је да при томе остаје. Да ли су то чуле и сестре од покојног _____, он не зна, и ако су га чуле, да ли су то регистровале, он је био њихов старатељ, пошто нису имали родитеље. То је било око гроба и Миле је рекао да се иде сутра, што су сви прихватили. До села Сасина може се доћи преко Томашице, а може и без проласка кроз то подручје. Код запрежних кола он је чуо пуцње, али не може да се сети колико, два или три, а били су појединачни, не рафални. На питање да ли су ти пуцњи били из једног или из два оружја, одговорио је да су били из једног, тако мисли, као што су појединачни пуцњи били и у кући, такође не зна да ли из једног или из два оружја, а мисли да је једно, јер када је Миле изашао, рекао је: „Убио сам „младенце“.

Предочено му је да је у јуну 2011. године, описујући ту ситуацију, рекао да су Миле и Мирослав им рекли да су управо у тој кући убили човека и жену који су били Хрвати, те је изјавио да је можда тако рекао ту, али, колико се сећа, то је Миле рекао „убио сам ја“. Тражио је разумевање од суда за то, да му је све ово претешко.

На питање да ли је његовом саслушавању, а од стране Срђана Форце, у униформи, био неко у својству његовог браниоца, одговорио је да не зна, нити да

ли му је неко представљен као бранилац по службеној дужности, а име му није познато. За то лице које је пре избијања рата повредило Милета, навео је да мисли да се зове „Пиљо“, али презиме не зна, ни да ли је он из Томашице или Сасине, пошто се та села једно са другим граниче. На питање да ли је после целог овог догађаја Миле говорио да ли то лице треба и даље тражити или не или је све завршено, одговорио је да је то остало само Милу мишљење, а да он тог момка и не зна.

На главном претресу одржаном дана 06.04.2015. године, пред Одељењем за ратне злочине, Вишег суда у Београду, сведок [] је истакао да остаје при свом исказу од 14.06.2013. године, а за критичан догађај везано за запрежна кола је додао да је том приликом био јак ветар, да су се чули пуцњи, али није био близу њих тако да не може рећи ништа од тога. На посебно питање заменика тужиоца за ратне злочине да се у ранијим исказима прилично јасно и прецизно изјаснио да је видео да су обојица испалили рафале, сведок [] је најпре изјавио да се не сећа да је то рекао, да можда то стоји у изјави али да мисли да он то није изјавио, да се сећа да је рекао да није био директно уз њих и да је дувао јак ветар, тако да пуцњи су се чули али не може тврдити за Мирослава. Истакао је да у селу Сасина он није улазио у кућу у којој је било тих двоје старих људи које он није ни видео. У питању је једна старија кућа, а поред ње је у дворишту била још нека кућа, али не зна да ли је припадала том домаћинству, и тај дан у ту новију кућу нико није улазио, нити је тог дана отуђен и један динар.

У вези са критичним догађајем и предметним кривичним делом саслушан је као сведок [] а према записнику дана 26.07.2011. године од стране Кантоналног тужитеља у Бихаћу, тј. по његовом овлашћењу Мухиљић Мухарема. Том приликом сведок [] је навео да је рођен у месту Шкрљевита, у општини Сански Мост. Пре ратних дешавања живео је и радио у Крању, у Словенији, а ратна дешавања у БиХ је дочекао у Хрватској, одакле је прешао из Словеније. Чуо је да су почињени злочини у месту где је рођен, тј. у Сасини, која је углавном била настањена хрватским живљем. Министарство здравља Републике Хрватске, Одељење за истраживање ратног злочина за БиХ га је ангажовало и добио је писмено овлашћење да може прикупљати изјаве и друге материјалне доказе за злочине над хрватским становништвом. Радио је то на подручју целе Хрватске.

У марту месецу је обавештен да је у Хрватску дошао [] син из села [] општина [] који је био на лечењу у Немачкој, а дошао је у Хрватску код свог брата [] који је живео у насељу [] општина [] Када се [] сусрео са [] , видео је да је он имао велике ожиљке у пределу главе, нарочито доње вилице и рамена, [] му се представио и рекао шта ради и [] је пристао да да изјаву на начин да он говори, а да [] руком пише шта је рекао. Сведок је навео потом да се сећа да му је тада изјавио да је 05. децембра 1992. године заједно са [] његовим комшијом, возио дрва из шуме за потребе војске РС, сви мештани хрватске националности били су у радној обавези. [] и он су тога дана натоварили дрва, а са њима је био и [] син, [] који је тада имао неких 13 година. Ишли су према кући [] где су требали да ручају. На путу пред улазном капијом, у двориште [] куће, видели су пет војника који су

имали аутоматске пушке. Двојица војника су се издвојили и кренули су према коњским колима и њима и пришли су им и један је питао како се зову.

је рекао да се зове _____ а _____ је рекао своје име и презиме и тај војник који је имао полуаутоматску пушку је пуцао у _____ погодио га у главу и _____ је пао са коњских кола на пут поред ограда и ту остао мртав. _____ је рекао да је онај други војник са аутоматском пушком пуцао у њега и погодио га у предео рамена и врата, да га је тукао, да му је говорио да су „шокци“ и после тога му је пуцао у главу, у предео испод левог ока, те је зрно изашло кроз уста, при том му поломило доњу вилицу и извалило је из лежишта. Онесвестио се и облила га је крв. Када је дошао свести, видео је да је поред мртвог _____ и да у близини нема никога и онако повнећен отишао је до куће _____ и тамо видео мртва тела _____ и _____ и ту је опет изгубио свест и уз крајње напоре дошао до кућа _____ и _____ и ту су му пружили неку помоћ, те је одвежен у болницу у Приједор, а потом пребачен у болницу у Бања Луци где је лечен неколико седмица.

Све је то детаљно описао, а _____ је о томе сачинио писмени исказ и предао је у истражи копију тог исказа. Оригинал је проследио у Загреб, а ово Министарство је то проследило у Хаг. Једну копију тог исказа он је лично упутио у Међународни трибунал у Хагу. Изјавио је под пуном материјалном и кривичном одговорношћу, да је исказ који је дао веродостојан и да је _____ диктирао, а _____ е преминуо пре две или три године у Хрватској, код брата _____

На главном претресу у Кантоналном суду у Бихаћу, навео је да оптуженог Гвозден Мирослава не познаје, нити погинуле. Такође је описао под којим околностима је писмено узео исказ који је _____ усмено дао. Томе је посебно додао да је _____ рекао да је, пошто је један војник отпозади упуцао _____ тај војник другом војнику рекао: „Шта чекаш, што не тучеш“, те је други војник _____ ударио шаком или плеском, углавном тако нешто, да је чуо да се покојни _____ закашљао, али да је већ био мртав, а _____ је добио рану у лево, па у десно раме, када је пао и тај војник га је упуцао испод ока и разнео му уста, да су му зуби поиспадали. Рекао је, колико се може сетити, да је пуцао Гвозден у _____, а да је тај други само њега ударио, а да је Гвозден пуцао и у њега, колико се сећа.

Сведок _____ је потврдио решење Министарства Републике Херцег-Босне од 07.09.1994. године којим је он постављен за овај посао.

Пошто му је предочено да је на записнику од 27.06.2011. године констатовано да је рекао да је други војник са аутоматском пушком пуцао у _____ те да га је погодио у пределу рамена и врата, да га је тукао и да му је говорио да су „шопци“ и _____ да му је тај војник пуцао у главу у пределу испод левог ока, потврдио је да је тако рекао и да је то тачно. Потврдио је и да му је _____ рекао да су ти војници имали војно наоружање и да је рекао и коју врсту пушака. На изјави у списима је његов рукопис, а потпис је _____

На посебна питања додао је да је видео да има на лицу повреде на доњој вилици, руке није могао дићи до рамена, ту је било оштећење. Потом је описивао како му је говорио како му је и где пружена помоћ.

На питања браниоца, одговорио је да је по занимању возач, да тренутно није запослен, а у јулу месецу прошле године је радио једно месец дана у шумарији, док тренутно живи на надницу када га неко зовне да ради.

Када је дана 26.07.2011. године давао своју изјаву, он са собом није имао тада писану изјаву коју је потписао, јер је то предао Хашком трибуналу и Тужилаштву.

Остао је при тврдњи да је он записао исказ који је дао 1994. године.

Приступивши на главни претрес Вишем суду у Београду на дан 14.06.2013. године, овај сведок је, пре свега, изјавио да остаје код онога што је у својству сведока изјавио, како у претходном поступку, а такође и на ранијем главном претресу.

На питање браниоца оптуженог, навео је да је изјаву предао и у Санском Мосту, осим што је изјаве дао Међународном суду, а оригинал предао службеним лицима у Загребу. На питање браниоца, откуд Кантонални тужилац у БиХ зна да таква изјава постоји, одговорио је да је он то предао Међународном суду у Хагу, не сећа се тачног датума. Оно што је причао, а он записивао, трајало је сат до пар сати. Информацију о њему добио је од њихових људи који су прогнани, који су избегли у Републику Хрватску, рекли су да има такав човек који је радио у Томашици и да је стрељан. Дао је као пример да је такву врсту изјава узимао и од госпође . Њој је дана 05. децембра убијена мајка, У овој руком писаној изјави, он није подвлачио је ту потписивао сваку страну. Потврдио је да је он и написао текст „након изгубљеног меча, улиједио је нови пораз наше репрезентације, текст написао , дана 26.07.2011. године у Санском Мосту“. Тако су му рекли да напише.

У Санском Мосту био је у полицији, изјаву је дао Мухељићу, неком Мухарему. Њега су нашли преко жупника у Сасини, који је знао да су његови жупљани пострадали. Када је давао изјаву у Санском Мосту, дана 26.07.2011. године, тужилац Јасмин Месић није био присутан. Док је он прикупљао ове изјаве, плаћали су га из Херцег-Босне, Хрватске заједнице у Босни и Херцеговини, а предавао их је представнику Министарства здравља у Хрватској. Не зна због чега их је онда плаћала Херцег-Босна.

На питање председника већа, одговорио је да је ову изјаву писао руком, јер није имао писаћу машину, само обичан папир и оловку. Речено му је било да он пише као записничар шта му сведоци говоре, а као одговор на питање из ког разлога није сам својом руком то написао. Дали су му чисте листове папира, не обрасце, већ припремљене са неким службеним печатом или томе слично. Господин који је радио у Хрватској га је упутио у то како да ово ради, он их је обавештавао о тим злочинима који су се догађали на подручју Санског Моста и

Приједора и онда је он узимао исказе тих сведока, од њега је добијао упутства пре него што је то почео радити. Таква обука је била код тог представника у Загребу, на Шалати.

То је почело од како је његов брат страдао, а брат му је стрељан 02. новембра 1992. године, па је он ангажован. Радио је ово докле су му рекли да то више не може радити, да више немају новца да му плате, а плаћање је било везано за број особа, не за радне дане. име је он је тачно то узимао по његовој личној карти.

Није му познато за то тадашње дете које је преживело, са њим није био у контакту, јер му се није хтео да јави. му је рекао како се тај мали звао. Не зна где је тај мали сада.

С обзиром да је он добио повреде, прострелине, се могао разумети кала говори, говорио је теже, али је био разуман. Сведок не зна да ли је могао сам да пише, с обзиром да се наводи да је био рањен и у лево и у десно раме.

Колико је он чуо више није у животу, угушио га је плин.

 је рекао њему да су ту били Гвозден Миле и и он је тако записао. Такође је он изјавио да су то били четници. не војници, као и да је била српско-четничка војска, сведок не зна шта је под тим подразумевао, да није била регуларна војска.

На главном претресу одржаном дана 06. априла 2015. године, сведок је истакао да остаје при свом исказу од 14.06.2013. године, да нема шта ново да дода, те поновио да је лично писао све што је њему сада покојни говорио.

Налазећи да је то неопходно да би се предмет доказивања свестрано расправио, суд је, користећи своја овлашћења из чл 15 став 4 ЗКП, сам одредио да се испита као **сведок општењени** и то на главном претресу дана 11.09.2013. године. Том приликом установљено је да је рођен 13. августа 1979. године у Приједору, од оца , којом приликом је навео да је у време критичног догађаја, имао 9 година, а тога дана су били његов покојни отац и још један колега, ишли су возити дрва, као радну обавезу или присилни рад и када су се враћали из шуме, њих три су ишли с коњима. Онда су њих три-четири наишли са пушкама „паповкама“ и дошли до њих. Било је само две-три речи, нешто су рекли, али се баш не сећа, јер је видео да су пушке већ држали, све му је било јасно и ноге су му се пресекле. Одмах је прво његовог покојног оца у главу, директ у чело, опалио метак из „паповке“ и он је пао са тих кола коњских доле покрај коња на цесту. Онда су тог другог, њему су тамо код њега метак прошао му вилицу, па се одвалило, али је тај други преживео. Онда је он остао као задњи сам, као њега нису хтели, почео је бежати нормално као дете, побегао је можда некаквих, хајмо рећи двадесет метара и онда је чуо када су опалили једанпут, други метак за њим, легао је у некакав јарак, канал крај цесте,

бацио се и дигао се горе опет назад и опет је наставио бежати, почео трчати. Онда они више нису за њих пуцали и он је ишао преко некакве њиве, ливаде и у шуму је побегао. Из шуме, мало се тамо у шуми изгубио и онда је некако дошао кући и јавио мами и рекао „тата је погинуо, убили су га“. Она је питала ко је убио, а он није знао. У том моменту је био шокиран, није мали могао објаснити ништа, она се онесвестила, срушила се. Пре тога су још тамо једно троје их убили пре њих, одмах мало више, као покрај кућа, једну баку и једног старца и не зна још неког тако средњих година. Значи њих четворо, овај је преживео и он се доселио у Новску, тамо код Кутине и сада је умро пре, не зна, две године, тај што је преживео.

На посебна питања, пре свега суда, одговорио је да је у свом до тада родном селу, после тога још само кратко био, он, мајка, сестра и још два брата и одселило се све одмах након рецимо два месеца у Приједор, где су били две-три ноћи и одмах се преселили у Хрватску, где од тада живе. На босанску територију више се нису враћали. Што је било имовине њихове, то је порушено и запаљено, а земља је зарасла, то је сада шума, нико то не обрађује, нема ни људи. Описао је да је био на коњским колима – запреги, коју је возио његов покојни отац, док је био поред њега, а он, сведок је седео иза њих. Ти људи са оружјем, њих три или четири, нису му били познати. Његовом оцу и вероватно јесу били познати. Није било неког разговора ту између њих, било каквих речи, биле да су пријатне или непријатне, а док се све то дешавало, кола су стајала. Они када су ишли према њима, његов отац је кола зауставио, а они су ишли путем, према њима. Ишли су све онако један поред другог поређани. И у то време знао је да се таква пушка зове „паповка“, да је дугачка, описао је да је попут карабина, доле има бајонет, нож испод и дрвени кундак и репетира се. Није знао да ли су сви они имали такво оружје, али за овог једног што је пуцао, зна да је била „паповка“. Тај је пуцао у његовог оца, у главу. Мисли да су рекли само оно „добар дан“ и да су чак и питали, коме се дрва возе и то је било све. Његов отац покојни је као рекао да возе за ту радну акцију, као присилни рад. Онда је било само репетирање пушке и право у главу и његов отац се срушио одмах доле са кола и мозак је испалио онако мало по Маринку и онда су овом другом ту вилицу му одвалили. У је исти тај пуцао човек, нико други, остали су стајали само и гледали. Нико други није пуцао, осим тог човека са „паповком“. У његовог оца тај човек је испалио једно два или три метка, односно укупно у његовог оца само један метак, а у овог другог испалио је, мисли два, али на исто место. То што су питали зашто се возе дрва, питали су сви они, у више гласова, то је више било, да буде прост, подјебавање. Није се нико ником обраћао по имену. Када је почео да бежи, за њим је било пуцања, не зна да ли је то у њега неко пуцао озбиљно, да га погоди, или су га само плашили, вероватно су га само плашили, за њим је било два метка, први, па је онда он легао доле и онда још један.

На изричито питање, да ли може са неком сигурношћу и по нечему рећи, да ли су то били меци такође из „паповке“ као и пре тога из истог оружја или из неког другог, рекао је да су били из истог, у шта верује по пуцњевима. Нико му није, док се он удаљавао, рекао да бежи, није му ни наредио ни саветовао тако нешто. Они су нешто међу собом причали док се он удаљавао, али није чуо које су биле речи. Колико је он видео, за њим нико није пошао да га прати, стигне, да

смањи даљину, али он није ни стигао превише да се окреће. Мисли да су се они после тога вратили назад, видео је да су се окренули и отишли, што је видео док је бежао. Мисли да су били у неким војним униформама, нешто пола-пола, нешто мешано, а капе са неким знацима нису имали. Место где је требало да истоваре дрва, било је некако покрај цесте, најближе кући

Све до овог главног претреса, њега су били звали у Хаг да иде сведочити, а он није ишао и тврди да о овоме никоме званично, некој полицији или тужилаштву или суду, није причао. Тај позив за Хаг је био пре једно шест до седам година, звали су и

да иду заједно испричати све, он је одбио, а ни није ишао, они су се и после сретали у Хрватској, а и причали су о том догађају, само се слабо сећао, нормално када је већ био у несвести. Лица тих људи које су тада срели, мало су му остала у сећању, рекао је да је присутни оптужени био један од њих и на изричито питање суда, да ли је оптужени био тај са „паповком“ којом је пуцао, рекао је да мисли да јесте, али није сто-посто сигуран. За те људе проценио је да су били старости негде 27-28 до 30 година, просек и да су били млађи од његовог оца и

Тврдио је да ни за чија имена у вези са вођењем поступка за ово пре позива овог суда, није чуо, осим из овог позива за Мирослава Гвоздена, а чуо је и за Милета Гвоздена. У Хрватској је живео пре у Дарувару, а у Новској, што је око 80 километара далеко.

Потом је на питања Тужилаштва навео да је те 1992. године ишао у други или трећи разред Основне школе у Томашицама, где су имали кућу. Отац га је повео, а он као дете, нормално, одмах је на та коњска кола скочио да се вози. Војници Републике Српске носили су оне карабине, а и оне аутоматске пушке на преклапање, а описао је да аутоматска пушка има онај преклопни кундак што се развуче, ништа посебно, исто се репетира, а карабин се репетира мало другачије. И пре овога, имао је прилике и чуо је како пуца аутоматска, а како полуаутоматска пушка. Његов отац је, пошто је погођен, пао са стране, како је она руда од кола, а

је после исто пао, само мало преко оних ланаца, па су онако један покрај другог. Оних људи је било четири, нису баш били сви у униформи, било је и помешано цивилно. Неко је имао аутоматску, неко карабин, нису сви исто имали. Паљба је била појединачна, не рафална. Када је почео бежати, чуо је само као да је један викнуо „пусти малога“, као да га не убије. Чуо је како је један метак њему више главе „фију“ и одмах је легао, а други метак исто ту, па се дигао и почео бежати у шуму. Још док су се кретали запрегом и пре тога је чуо неке пуцње, појединачне, не превише, можда до десет комада појединачно. Пошто је то саопштио мајци, он се више на исто место уопште није враћао. Кола, коњи и све остало, остали су лежати на цести, онај је рањен, а његов отац мртав.

На посебна питања браниоца, навео је да му је познато да је било вбијено троје и пре него што су се они срели и пре пуцања на његовог оца и јер су то били њихови суседи и то су касније мало сазнали, од комшија, одмах тада. Такође је рекао да овај окривљени, присутан у судници, је вероватно тај који је пуцао из „паповке“ у његовог оца, обучен пола-пола, шарено, горе војно, а мисли да је доле имао цивилне хлаче и имао је „паповку“.

На питање оптуженог да ли се сећа да је оптужени рекао „не дирајте дечака и не смемо убити ништа“, изјавио је да се не сећа ко је то рекао, није се окретао,

био је у шоку, ноге му је било пресекло. Јесте било нешто као „пустите малог“, то је чуо.

У односу на кривично гоњење и на накнаду штете, изјавио је да тражи и једно и друго.

Исти сведок-оштећени позван је и на главни претрес дана 06. априла 2015. године, којем се позиву, такође, уредно одазвао, навео да остаје при свом исказу од 11.09.2013. године и да нема чиме то да допуни, а у међувремену нико, неки полицијски или судски орган, са њим није контактирао за његово сведочење за ове догађаје.

На посебна питања суда, остао је и при томе да је у његовог оца, а потом у пуцао један исти човек, не двојица, а од оних људи остали, били су близу, на цести и близу у авлији. Један од те двојице је рекао, викао им је да стану, не сећа се да ли је то био онај који је пуцао или неко други. Пошто му је на том прересу предочено како је овај догађај описао, да у њега није пуцао исти човек, као и у него двојица, оштећени изјавио је да није сигуран да ли је и други пуцао још или није, јер га је шокирало тада чим је његов тата пао са кола доле, пао му је мрак на очи, мање-више све му се замаглило и почео је бежати.

Списима овог кривичног предмета приложен је и руком писани исказ према уводу, од оца рођеног године у селу општина са сталним местом боравка у том селу, а привремено смештеним у селу I. Према овом документу, је прво описивао како су Хрвати из Томашице дана 02.12.1992. године, у среду, били обавезани да довозе дрва из шуме на граници села Сасине и Томашице за србочетничку војску. Даном 05.12.1992. године у шуми су били он и те су натоварили запрегу дрвима и кренули да их одвезу где треба, на стовариште код . У међувремену је дошао и син стар 14 година. У путу су видели где бежи у шуму и маше им руком да стане, али га нису разумели шта им говори због јаког ветра, а када су дошли 100 метара до куће, испред те куће су изашла два војника четника и рекли им „хајте брже“. Када су стигли до дворишта видели су још тројицу четника. Двојица су одмах натегли пушке и скочили испред њих и питали их како се зову. им је одговорио да се зове , а и им је одговорио. Онај који их је питао, одмах је опалио метак у врат позади и се у томе окренуо у супротну страну одакле су дошли и пао на главу и тако је остао лежати. У томе је други у упро пушку у леђа и онај што је убио наредио му је „ударај, шта чекаш“. Тај што је упро пушку у њега, стиснуо је шаку и ударио га у образ у леву страну, тако да се окренуо у супротну страну као . У томе је упитао: „Јесте ли сви шокци?“. У томе је опалио метак у лево раме. се покренуо мало напред и у томе је опалио метак у десно раме, па је нао на горњу страну који је већ био мртав. је још био при свести и чуо где син јауче и говори: „Немојте мене, ја нисам ништа крив“. У томе је прешао преко четник и наслонио му цев испод левог ока и опалио метак и је изгубио свест.

То се десило око 14 сати и не зна колико је лежао рањен, а када се пробудио, сео је уз једну обалу, обе су му руке пале међу ноге, зуби сви обешени и поиспадали, вилица поломљена.

У овом исказу даље је описивано како је [] стигао до болнице и како му је указана лекарска помоћ, а такође се наводи и да су тога дана убијени и [] - I [] Четници који су побили људе су из Усораца, а зову се [] наводи да те злочинце он не познаје и није био са њима у контакту никада. Четници су били млађи дечки, не може се сетити ниједног лика да би их могао описати. Од људи из Томашице чуо је да је био Гвозден Миле и [] а и остали из Усораца, у групи је било петорица четника, а двојица су тукли њега и [] и то [] и Гвозден којима не зна имена. Гвозден Миле се код рођака [] у Томашици хвалио да је он био убица за [] и њихову групу људи који су убијени 05.12. Говорио је да је чуо да је један преживео и да је знао да би га заклао, а то се односило на [] је убијен 24.10.1992. године, а нађен је следећег дана мртав на путу.

На крају овог писмена, наведено је да је дата у Новој Субоци, Новска, дана 28.03.1994. године.

Управа полиције – Сектор криминалистичке полиције Унско-санског кантона Министарства унутрашњих послова Федерације Босне и Херцеговине и то ОСЛ Мухарем Мухељић начинио је службену белешку дана 26.07.2011. године поводом обављеног разговора са [] и узимања од истог рукописа са потписом – да [] тврди да је фотокопија исказа аутентична, да је он писао записник, да је [] потписао сваку страницу и да је то његов рукопис и потпис. То доказује писаним текстом којег је сам [] написао на белом чистом папиру у којем стоји: „Након изгубљеног меча, услиједио је нови пораз наше репрезентације“.

Поводом критичног догађаја сачињен је записник о увиђају Основног суда у Приједору, број Кри-206/92 од 06.12.1992. године, сачињен од стране истражног судије Основног суда у Приједору Тривуна Јовичића, а поводом убиства више лица које се догодило у Томашици. Према овом записнику, дежурна служба СЈБ Приједор обавестила је судију Основног суда у Приједору да је дана 05.12.1992. године око 13,30 часова убијено више лица у селу Томашица, те је истражни судија одмах изашао на лице места. У записнику је дат опис лица места, између осталог да је место догађаја породична кућа и двориште [] у селу Томашица, да се кућа налази са леве стране пута гледано из правца Приједора, двориште ограђено дрвеном оградом, да се мало даље налази шума, а у дворишту куће се налази и бунар, те амбар и помоћна кућа. Лешеви убијених били су склоњени са места где су убијени, те су пронађени у помоћној кући од дрвета, лево од куће [] Испред улаза у кућу у којој се налазе лешеви, на вратима су видљиви и трагови крви.

Лешеви убијених затечени су обучени, леђима на поду. Као први наводи се леш [] сина [] рођене []

у _____ где му је било последње пребивалиште, кућни број _____. На овом лешу је видљива у пределу доње трећине врата, а са десне стране, велика прострелна рана величине мањег људског длана неправилних ивица, размакнутих страна са раздераним комадима мишићног ткива које се види. Излаз ове прострелне ране налази се на левој страни леђа, поред спољне ивице лопатичне кости, неправилног облика, са ткивним комадима који висе споља. Друга прострелна рана налази се на десној половини грудног коша са три попречна прста испод кључне кости, величине 1 x 1 цм, неправилног звездастог облика са зацепљеним ивицама. Излаз ове прострелне ране налази се на леђима испод доњег пола леве лопатичне кости који је већег промера од излаза, неправилног облика са извраћеним ивицама према споља. Како је леш окупан, огарености и барутних љуспица нема. _____ је убијен на земљаном делу испред куће више бетонске стазе која води ка гаражи.

Други леш припада _____ сину _____, рођеног _____ године у _____ где му је и пребивалиште. Спољним прегледом леша установљено је да је лева половина главе, лева чеона, темена слепоочна и потиљачна кост разнесена. Очуван је нос и део леве половине лица, док је очна дупља избијена. Мозак се не налази у лобањи. На грудима директно испод припоја кључне кости на грудну кост, налази се улазна рана прострелне величине 1 x 1 цм, неправилног облика, са зацепљеним ивицама на левој страни грудног коша. Излаз ове прострелне ране налази се на леђима у пределу горње трећине грудног дела кичменог стуба, неправилног облика, величине 1,5 x 1,5 цм лево. Улаз прострелне ране на левој страни грудног коша поред грудне кости, у пројекцији срца 1 x 1 цм, неправилног облика, посувраћених ивица, са нагњечним прстеном око улаза ране. Излаз наведене прострелне ране налази се на леђима у пределу доњег дела леве лопатичне кости, величине 1,5 x 1,5 цм, неправилног облика. _____ је убијен на сеоском путу који пролази поред куће _____, те је на огради која је дрвена, остала већа количина мождане масе и видљиво је да је покушано да се та мождана маса избрише прањем.

Трећи леш припада _____ кћи _____ и _____, рођене _____ године у _____ где јој је и последње пребивалиште. На челу на спољашњој страни грудног коша на три попречна прста испод десног пазуха налази се прострелна рана величине 1,5 x 1,5 цм, неправилног звездастог облика са зацепима ивица према унутра и нагњечним прстеном. Излаз наведене ране налази се на левој спољашњој страни грудног коша, испод леве дојке и исте је величине као улазна, са посувраћеним ивицама према ван, неправилног облика. На спољашњој страни леве подлактице у њеном средњем делу, налази се рана дужине око 7 цм, раздеротина са комадима мишића који су искилани и зацепљеним ивицама ране. Пре доношења у помоћне просторије, леш _____ се налазио испред бунара, те је на том месту видљива свеже ископана земља, а испод, уз бетонски испуст налазе се папуче.

Четврти је леш _____, рођене _____ која је рођена _____ године у _____ са последњим пребивалиштем у _____. Код леша су изражени мртвачка укоченост, мртвачке мрље и мртвачка хладноћа, задњи део главе разорен. Сасвим су разнешене кости, потиљачна и

доњи део темена кости, тако да је очуваност чела и лица потпуна, док је потпуна разнешеност задњег дела главе, са деловима мозга, костију и мишића. Леш пре доношења у помоћне просторије, такође се налазио уз бунар.

На лицу места није затечен повређени _____, син _____, рођене _____ године у _____, јер је након рањавања пребачен у болницу у Бања Луку.

Место догађаја је фотографисано и скицирано од крим.техничара, те су фотодокументација и скица лица места саставни део овог записника. Спољњи преглед лешева извршила је примаријус др Душанка Анђелковић, чији налази и мишљења чине такође саставни део овог записника.

Уз овај извештај, приложена је и **фотодокументација, укупно 16 слика**, на којима је приказан положај мртвих тела, као и њихове непосредне околине и пронађени трагови у виду оштећења на дрвеној огради и делови ткива на дрвеној огради, те трагови крви, а на четири фотографије и пушчане чауре калибра 7,62 мм, све пронађено на лицу места.

У вези са смрћу _____ и _____ његове жене, извршен је **увиђај од стране Основног суда у Санском Мосту** – истражног судије Благојевић Славице, а сачињен је **записник дана 06.12.1992. године под бројем Кр-7289/92**, са констатацијом да је тога дана, а по обавештењу дежурног СЈБ Сански Мост, истражни судија изашао на лице места у село Горња Сасина код куће убијених и увиђају је, поред осталих, присуствовала и др Прошић Љиљана. Даље је констатовано да су лешеве наведених. стари око 70 година, нађени у приземној породичној кући у кухињи, леш _____ поред шпорета на дрва, са главом на дрвеној сећији која се налази уз сам шпорет, односно уз десни зид кухиње, а остали део тела у полуседећем положају на поду. На истој су видљиве повреде на глави, тако да недостаје десна страна главе која је разнешена и видљиви су делови мозга и костију на наведеној дрвеној сећији, док других повреда нема. Леш _____

_____ такође је нађен уз наведену сећију, десно од улазних врата, а испред врата оставе, у лежећем положају на левом боку. На истом су видљиви улазна рана на десној страни главе у пределу испод уха, а излазна рана на левој страни главе у пределу уха, те прострелна улазна рана испод десне лопатице, а излазна на предњој страни грудног коша. Очевица догађаја није било, нити каквих других трагова, осим што је у кухињи нађено 12 чаура калибра 7,62 мм и две у веранди, а видљива су и оштећења на десном зиду, изнад лешева, као и на вратима собе. Лешеве је прегледала др Љиљана Прошић, а лице места је фотографисано од крим.техничара, које фотографије су саставни део записника.

Поред овог записника о увиђају, у списима се налази и **записник о увиђају такође Основног суда у Санском Мосту** и истог истражног судије, а под бројем **Кр-7290/92 од истог датума**, а сачињен је поводом смрти _____ из Сасине. Приложена је фотодокументација, укупно 7 фотографија, где је приказан шири а и ужи изглед места догађаја, те мртва тела, као и описани затечени трагови.

Према приложеним документима, рођен је године у уписан у **матичну књигу рођених** у општини под редним бројем за годину , какви подаци постоје и у **крсном листу** бањалучке надбискупије – жупе у Сасини, а постоје и **крсни листови** рођеног : године у и] рођеног , такође в издат од стране исте жупе. Приложени су и **смртни листови** за са констатацијом да су га 1992. године стрељали код куће као цивила непознати српски екстремисти, за рођену године у са истом белешком, као и за без података о датуму и месту рођења. Према смртним листовима, рођен је године, а дан смрти је 05.12.1992. године, убијен код куће у рату као цивил од непознатих српских екстремиста, а рођен године у са истим временом смрти и истом белешком. Према смртном листу рођена у , при чему датум рођења није уписан, умрла је 1992. године, убили су је код куће непознати српски екстремисти.

Сви наведени крсни и смртни листови издати су од стране жупника Илије Пиличића, дана 18.07.2011. године.

Наведени записници о увиђају Основног суда у Приједору и Санском Мосту били су основ за **вештачење** од стране лекара **специјалисте судске медицине и патологије др Мирослава Ракочевића** из Бихаћа, који је свој налаз и мишљење дао на **записник у Кантоналном тужилаштву дана 21.07.2011. године**. Констатујући у налазу оно што је у овим записницима, а на основу спољашњег прегледа од стране присутних лекара наведено, овај вештак је дао своје мишљење да су код установљене две прострелне ране, једна са улазом на десној страни врата, друга рана на десној страни грудног коша, а излази се налазе на левој страни грудног коша и то излазна рана од ране на врату у предлу спољњег руба лопатичне кости, а од улазне ране на десној страни грудног коша испод доњег краја леве лопатичне кости, те се на основу оваквог међусобног односа улазне и излазне ране закључује да је смер обе ране од десно, спреда и горе према лево, позади и доле. Пошто је рана на врату врло велика, морала је оштетити велике крвне жиле врата, па се закључује да је ова рана била апсолутно смртоносна, од које је смрт врло брзо наступила, па је без важности претходно здравствено стање, јер оно није могло утицати на узрок смрти, а такође пошто се ради о апсолутно смртоносној повреди, ниједна лекарска помоћ није могла спасити устрељеног. Прострелна рана грудног коша, пошто пролази са предње на задњу страну, за претпоставити је да је морала озледити органе у грудном кошу, на првом месту плућа, а могуће срце и крвне судове, те и кичму, па је врло вероватно да је ова повреда сама за себе, а без повреде врата, апсолутно смртоносна повреда, те остало вреди као и за рану на врату. Не искључује се могућност да под условом да није било прострелне ране врата, да се мора радити о тешкој и по живот опасној повреди код које се не искључује могућност да би можда врло брза лекарска хируршка помоћ могла спасити живот устрељеног, али је ово мало вероватно. Закључује се да је умро насилном смрћу, услед стрелних рана врата и грудног коша, нанешених из ватреног оружја. Код установљене су две прострелне ране и то једна на глави, а

једна на грудном кошу. Пошто се за рану главе наводи да је лева страна главе практично разнешена, није могуће са потпуном сигурношћу одредити из ког смера је повреда нанешена, али се највероватније наводи да је повреда нанешена са предње стране, што одговара и на основу података и рана грудног коша нанешена са предње стране, а такође и на основу ипак делимичног очувања делова леве половине лица – очне дупље. Ова повреда главе је апсолутно смртоносна повреда, од које је смрт одмах наступила, па је непотребно говорити о претходном здравственом стању или било каквој лекарској помоћи. Што се тиче друге ране кроз грудни кош, практично вреди исто као и за рану грудног коша

Главни смер рана је од спреда лево, око ране на грудног кошу, што одговара улазној рани, према позади и десно и нешто одозго према доле. Закључује се да је [] умро насилном смрћу услед стрелних рана главе и грудног коша, нанесених из ватреног оружја. Према подацима из записника о увиђају за [] рана за коју је наведено да се налази испод десног пазуха величине 1,5 x 1,5 цм, са нагњечним прстеном и ивицама према унутра, одговара улазној рани, а рана испод леве дојке одговара излазној рани. На основу међусобног односа улазне и излазне ране, закључује се да је смер прострелног канала од десно нешто позади и споро водоравно према лево, с преда скоро водоравно и могуће нешто према доле. Пошто ова прострелна рана пролази кроз грудни кош, постоји велика вероватноћа да су озлеђени важни органи тела, плућа, срце и крвне жиле и да се највероватније радило о апсолутно смртоносној повреди од које је смрт убрзо наступила, па је непотребно говорити о претходном здравственом стању и лекарској помоћи, а на то указује и податак из записника, да је смрт наступила на месту догађаја. Друга рана је захватила само леву подлактицу, пошто се наводи раздеротина са комадима мишића, а не наводи се оштећење крвних жила, кости или живаца, ова рана је у границама тешке телесне повреде, а ова повреда није уопште утицала на узрок смрти. Пошто се рана налази на подлактици – део тела који је јако покретљив није могуће дати мишљење о смеру застрелине. Закључак је да је [] умрла насилном смрћу услед стрелне ране грудног коша нанете из ватреног оружја. Према подацима из истог записника, за [] се наводи да је задњи део главе и мозга потпуно разнешен, те се закључује да је ова повреда апсолутно смртоносна, код које је смрт тренутно наступила, па је непотребно говорити о било каквој лекарској помоћи и претходном здравственом стању и старосној доби, јер то није утицало на узрок смрти. На основу самих података о повреди није могуће са потпуном сигурношћу дати мишљење о начину настанка повреде, међутим, овакве повреде најчешће настају услед стрелних рана из ватреног оружја, које избацује метке са великом брзином, што су оружје са дугом цеви, а такође и податак да је смрт наступила истовремено као и код других особа које су убијене из ватреног оружја, закључује се да је [] умрла насилном смрћу, услед стрелне разорне ране главе и мозга. Пошто је повреда захватила задњи део главе, закључује се да је стрелна рана нанешена отпозади, било отпозади и горе, позади лево и позади десно. Пошто се у записнику о увиђају Основног суда у Санском Мосту јасно наводи да су видљиве повреде на глави [] тако да недостаје десна страна главе која је разнешена, те су видљиви делови мозга и костију на наведеној дрвеној сећији, закључује се да је ова повреда главе апсолутно смртоносна повреда, од које је смрт тренутно наступила, па је непотребно говорити о било каквој лекарској помоћи и претходном здравственом стању, јер то није утицало на узрок смрти.

Ради се о стрелној разорној рани, с тим да се повреда налази на десној страни главе, али није могуће са сигурношћу дати мишљење о смеру, односно да ли је повреда нанешена са предње или задње стране, што не утиче на квалификацију повреде. Закључак је да је _____ умрла насилном смрћу услед раздорне стрелне ране десне стране главе нанете ватреним оружјем. У истом записнику, према подацима о повредама _____, ради се о прострелној рани главе са улазом у пределу десне стране, у пределу уха, а излазом на левој страни главе у пределу уха. Пошто се ради о прострелној рани главе, ова рана је највероватније смртоносна повреда, јер је морала захватити и мозак, па је смрт наступила тренутно, те се ради о апсолутно смртоносној повреди, те је непотребно говорити о било каквој лечничкој помоћи или старосној доби, јер то није утицало на узрок смрти. Смер прострелне ране је од десно према лево, а не може се одређеније одредити у односу напред-назад и горе-доле. Друга прострелна рана пролази кроз грудни кош са излазом у пределу десне лопатице, а излазом на предњој страни грудног коша. Пошто није јасно наведено за излазну рану, да ли се налази на левој или десној предњој страни грудног коша, за ову рану смер прострелног канала је углавном отпозади према напред, могуће према лево или десно или према горе, али главни смер је отпозади према напред. Пошто ова прострелна рана пролази кроз грудни кош, за претпоставити је да је ова рана озледила унутрашње органе грудног коша, на првом месту плућа, али могуће и срце и велике крвне судове, па је и ова рана могла бити апсолутно смртоносна повреда, од које је смрт одмах наступила, па је непотребно говорити о претходном здравственом стању, лекарској помоћи, јер то није утицало на узрок смрти. Не искључује се могућност да је ова прострелна рана грудног коша могла бити тешка и по живот опасна, код које би под условом да није било прострелне ране главе, могла спасити живот прострељеном, међутим, према околности догађаја, за претпоставити је да је то врло мала вероватноћа. Закључак је да је _____ умро насилном смрћу услед прострелних рана главе и грудног коша, нанетих из ватреног оружја. На основу ових података, није могуће дати мишљење о удаљености са које су стрелне ране нанешене.

Мишљење је вештака да се ексхумацијом и обдукцијом свих тела не би прибавиле чињенице које би утицале на налаз и мишљење, односно да би се тиме само потврдиле наведени налази и мишљења за све особе лекарски које су извршиле спољне прегледе.

Исти судски вештак је дао свој налаз и мишљење дана **14.09.2011.** године пред Кантоналним тужилаштвом Унско-санског кантона у Бихаћу, према записнику од тог датума, а везано за утврђење природе повреда и начина настанка код оштећеног _____ при чему је вештак имао у виду отпусне листе Клиничко-медицинског центра Бања Лука и то Клинике за болести уха, грла и носа о лечењу од 05. до 05.12.1992. године и Клинике ОРЛ о лечењу од 05.12.1992. до 18.01., очигледно 1993. године. Мишљење вештака да су јасно установљене стрелне ране у пределу лица и оба рамена са вишеструким преломима горње и доње вилице, затим језика и преломима обадве надлактице у горњем делу. Због ових повреда је дошло до настанка шока од искрварења. Види се да су извршени оперативни захвати на ОРЛ клиници и за повреде костију лица и ортопедији за повреде надлактица. Пацијент је примљен у тешком стању,

извршено је отварање душника, што се ради само код велике опасности по живот, а у току операције дате су три боше трансфузије крви. На основу тога закључак је вештака да су све повреде код _____ заједно тешка и по живот опасна повреда, код које је само благовремено и примерено указана лекарска помоћ отклонила смртну опасност. Јасно се наводи већ у отпусним листама да су повреде настале из ватреног оружја, па без обзира што нема описа повреда, мишљење је вештака да су лекари који су извршили преглед, ово правилно одредили. Пошто нема описа повреда, не може се дати мишљење где су се налазиле улазне, а где излазне ране, нити мишљење о смеру стрелних рана. Пошто се не наводи налаз било каквог металног страног тела (зрна метка), претпоставља се да се ради о прострелним ранама. Пошто нема описа рана, није могуће дати мишљење о колико се прострелних рана радило, али се са сигурношћу може рећи да су биле најмање две прострелне ране, једна у пределу лица, а једна у пределу рамена, мада је далеко већа вероватноћа да су повреде рамена, односно надлактица узроковане појединачним зрнима метка, па се највероватније радило о најмање три стрелне ране, а могуће и више. Пошто нема описа рана, не може се дати мишљење са које удаљености су ране нанешене, али је велика вероватноћа да нису нанешене из апсолутне близине, тј. предњи отвор ватреног оружја (уста цеви) нису била наслоњена на тело устрељеног, па преостаје да су ране могле бити нанешене из релативне близине, што је различито за различите врсте оружја, а за оружје са дугом цеви може бити до два метра, за пиштоље до око 60-70 цм или из даљине, што је удаљеност већа од релативне близине.

Суд је чињенице које представљају елемент предмета кривичног дела о постојању немеђународног оружаног сукоба у критично време одређено оптужницом као време извршења кривичног дела, а на територији Босне и Херцеговине, узео као општепознате, а посебно при том имајући у виду одлуку председника Председништва Републике БиХ о проглашењу ратног стања, ПР број 1201/92 од 20. Јуна 1992. године, објављену у „Службеном листу Р БиХ“ истог дана.

Чињенице о смрти лица наведених у изреци ове пресуде, времену наступања исте, као и узроцима њихове насилне смрти, суд је утврдио из напред наведених доказа, посебно писмених прибављених из Босне и Херцеговине, а које чињенице у овом предмету нису ни лавођене у сумњу од стране одбране. Ово се односи и на телесне повреде _____ као и на погибију _____ Из тог разлога, суд је ове доказе прихватио, укључујући и налаз и мишљење судског вештака др Мирослава Ракочевића, које је оценио да је дато по свим правилима струке и на све релевантне околности које су могле бити утврђене вештачењем изведеним много година након критичног догађаја.

Значајно место у утврђивању свих релевантних чињеница у доказном поступку имали су искази свелока _____ пре свега очевидаца критичног догађаја. Са једне стране, сведоци _____ и _____ описали су догађаје који су претходили 05. децембру 1992. године – о својој припадности Војсци Републике Српске и то б. крајишкој бригади, осим _____ који је у то време био малолетан, стар око 16 година, те о погибији _____ рођеног, млађег брата оптуженог Мирослава, дана 01. децембра 1992. године, те о

његовој сахрани дана 03. децембра 1992. године и о обичају окупљања над његовим гробом следећег дана, као и да је том приликом Миле Гвозден, њихов рођак, дао неку врсту заклетве да ће осветити. Потом ови сведоци, како је напред наведено, описују како су се окупили дана 05. децембра и сва петорица наоружани, очигледно оружјем не личним, него Војске РС, упутили се из свог села Усорци у правцу села Томашице, а потом и до села Сасина, такође описујући ко је, у ком тренутку пуцао из оружја које је понео. Ови сведоци су по оцени суда, ове најбитније чињенице приказали на исти, подударан начин и у сваком од више својих (четири) сведочења, те је оценивши да су ове чињенице они изнели на убедљив и веродостојан начин, суд нашао да су исте на поуздан начин утврђене. Поред тога, њихови искази о овим чињеницама потврђени су напред наведеним доказима – документима, у писменој форми, које је суд извео читањем, који нису оспоравани, што је био разлог више да суд ове најбитније делове њихових сведочења, прихвати као доказе које је оптужба изнела.

Суд је посебно имао у виду да су ова три сведока били присутни и у непосредној близини, како оптуженог Мирослава, тако и Милета Гвоздена, самим тим и извршењу инкриминисаних радњи, као и оспоравању ових сведочења од стране оптуженог, те је нашао да чињеница да они нису обухваћени оптужницом, окривљени за кривично дело у било ком виду саизвршилаштва, не баца сумњу на истинитост и уверљивост њихових исказа, те да ови сведоци, осим потребе да кажу пуну истину о критичном догађају, нису имали личне разлоге да ни Милета, ни оптуженог Мирослава Гвоздена терете за оно што они нису урадили, односно да на њих пребацују било какву своју одговорност. Овде ваља приметити, мада то само по себи не представља доказ, да ни Војно тужилаштво оптужницом од 14.07.1993. године није обухватило њих тројицу као извршиоце кривичног дела, већ једино Милета и Мирослава Гвоздена. На исти начин, ни Тужилаштво Унско-Санског кантона Бихаћ према њима није водило истрагу и од самог почетка овог кривичног поступка, рачунајући онај део који је вођен у БиХ, тако да нема основа за став да су њих тројица били под било каквом врстом принуде или неформалног договора да терете Милета и Мирослава уколико не желе да и сами буду међу оптуженима, што је на свој начин оптужени Мирослав сугерисао суду. Посебно је суд имао у виду да су тројица сведока крвни сродници, сви из шире породице Гвозден, не оног степена блискости који, по ЗКП њих чини привилегованим сведоцима, већ да њихову блискост поред тога, треба ценити према мерилима средине из које потичу, те да су и поред те блискости, доследно и детаљно у мери која је могућа после више од двадесет година од критичног догађаја, истинито изнели своја сећања. Суд је уочио да су се појавиле извесне разлике, како између ранијих и каснијих сведочења сваког од ове тројице сведока појединачно, тако и извесне разлике између њихових сведочења у односу један на другог, у вези са чиме је оценио да такве разлике унутар сваког од сведочења појединачно, а и међусобних, су од малог, практично никаквог значаја и да се природно појављују услед великог протеча времена, начина изражавања и другачије перспективе, односно могућности уочавања појединих детаља за сваког од ове тројице сведока, те да су стога те разлике занемарљиве и не доводе у сумњу основне, напред наведене чињенице, које су биле основ за утврђење чињеничног стања описаног у пресуди.

Поред ове тројице сведока, постојао је и цењен је специфични доказ – нека врста исказа дат и изведен у писменој форми и посредством сведока У оцени ових изнетих чињеница, суд је пре свега нашао да је сведок односу на околности под којима се он сусрео и написао руком писану изјаву потписану именом свој исказ дао на једноставан, уверљив и доследан начин на оба главна претреса на које је позван, на које се уредно и лично одазвао и из тога посредно извео закључак да је овакав доказ веродостојан, а још у већој мери из садржине ове руком писане изјаве, по речима који је критични догађај преживео и прецизно описао шта се том приликом десило, те је овај опис дат од на посредан начин оценио као веродостојан. Овај исказ је био од посебног значаја за расветљавање лишавања живота и покушај лишавања живота , тачније ко је на кога од њих на запрежним колима отворио ватру и тиме поступао у саизвршилаштву, о чему ће касније бити речи.

Како сведоци , и у односу на овај део целине оптужења нису били, по оцени суда не намерно, толико прецизни као , суд је нашао да њихови искази нису сведочењем оповргнути. већ допвњени и прецизирани. Наиме, суд је уочио да су сведоци и наводили да је на другог човека на запрези пуцао и Миле и Мирослав Гвозден, сведок је уочио још мање детаља, па је описао да су њих двојица пуцали на оба човека на запрези, тако да је суд оценио да је исказ пок. најпрецизнији, најлогичнији и стога веродостојнији од осталих.

Од посебног значаја је било сведочење сина убијеног

Извођењу овог доказа суд је приступио по службеној дужности сходно овлашћењима из чл.14 ЗКП, с обзиром да ни Тужилаштво ни оптужени овај доказ нису предложили, а постојали су подаци да је ово лице живо и с обзиром да је било извесно да он може дати значајне податке о критичном догађају. Суд је након утврђења путем међународне правне помоћи његове адресе, истог позвао као сведока-оштећеног, на шта се исти оба пута уредно одазвао и дао свој исказ. Приликом његовог испитивања, суд је као и други учесници у поступку, са посебном пажњом овој доказној радњи приступио, с обзиром на изузетно психички тежак и болан догађај коме је сведок присуствовао, пошто је неспорно да му је на његове очи и у непосредној близини хицем у главу, убијен отац, а он сам да је са критичног места побегао, у уверењу да је и њему живот у опасности, све у добу када је био дете, млађи од 14 година. И поред овога, суд је нашао, а што је видљиво и из транскрипта са главних претреса, да је сведок отворено, без потешкоћа, дао свој исказ и у том смислу је суд сигуран да није сведочио оптерећен предрасудама или заслепљен мржњом и жељом за осветом према било коме, већ онако како је најбоље био у стању. Како је напред наведено, из исказа произашло би да је и у његовог оца и у пуцало исто лице и то наоружано полуаутоматском пушком тзв. „паповком“, при чему је потпуно јасно и правилно описао разлику између аутоматске и полуаутоматске пушке и да их разликује. Међутим, суд је нашао да сам овај део целине његовог сведочења не може бити истинит, не из намерног искривљавања чињеница и да у том погледу је поузданије сведочење , односно као и да је логичније, тако да овај део његовог сведочења суд није прихватио, нашавши да

то неминовно мора бити плод тешког шока који је он као дете доживео том приликом и да је то морало утицати на његово опажање или на касније сећање и изношење тог сећања пред суд.

Будући да је сведок-оштећени свој исказ давао оба пута на главном претресу пред овим судом, самим тим у присуству оптуженог, на главном претресу дана 11.09.2013. године, на питање председника већа, да ли је, по његовом сећању, присутни оптужени један од оних које је тада срео, одговорио да „је“, а да мисли да је управо оптужени онај са „паповком“, али да у то није сто-посто сигуран, као што није био сигуран да ли је пуцао и онај други који није имао паповку, како је то тврдио . Како је већ напред наведено, суд је ценио да опажање и сећање овог сведока услед дубоко потресног догађаја коме је присуствовао, не мора бити сасвим поуздано, уз могућу појаву форензичке збуњености, пошто је сведок тврдио да никада раније није никоме званично, неком државном органу или суду, о овоме причао. У прилог томе је и чињеница да је сведок на самом почетку свог излагања, навео да је критичном приликом имао 9 година, мада је рођен 13.08.1979. године, тако да је био значајно старији, мада и даље правно и животну у статусу детета.

Овде треба истаћи да је суд приликом оцењивања свих напред наведених сведочења томе приступао са подједнаком критичношћу и примењујући иста мерила, без обзира да ли су искази били у прилог оптужби или одбрани.

С обзиром на велики протек времена и природно пропадање телесних остатака у поступку није било могуће утврдити за сваког од убијених или рањених, тачно из ког оружја, тј. одређене пушке, су њима телесне повреде нанете, с обзиром да се детаљнијем судско-медицинском или балистичком вештачењу није приступило на време, вероватно из разлога објективне немогућности.

На основу изведених доказа, суд је утврдио чињенично стање описано у изреци ове пресуде, да су се у радњама опт. Мирослава Гвоздена стекли сви објективни и субјективни елементи бића кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва из чл.142 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву, у вези чл.22 КЗ СРЈ извршеног у време, на месту и на начин како је то детаљно наведено у изреци ове пресуде извршавањем убиства три цивила - и и покушајем лишења живота једног - све хрватске националности, у саизвршилаштву са Милетом Гвозденом.

У односу на диспозитив оптужнице, суд је унео измене, на основу утврђених чињеница, посебно психичко вољног односа оптуженог Мирослава Гвоздена изостављајући да је извршио убиство троје цивила - и нашавши да није доказано да је он крив за њихово лишавање живота, већ да је ове радње кривичног дела извршио искључиво Миле Гвозден. Оваквим изменама суд налази да није повредио идентитет оптужбе прекорачењем, а да је истовремено предмет оптужбе решио у целини, те да није починио повреду кривичног поступка из чл.438 став 1 тачка 8. и 9. ЗКП-а.

Према томе, суд је нашао да није доказано да је, на начин саизвршилаштва, оптужени Мирослав Гвозден лишио живота I и и а у Томашици, у дворишту куће I, поуздано закључивши да код оптуженог Мирослава у том тренутку, непосредно пре и приликом непосредног лишавања живота а од стране Милета Гвоздена ово троје цивилних лица, није била формирана намера, односно воља као елемент умишљаја да ово троје буду лишени живота, без обзира на погибију његовог млађег брата. Наиме, како су по својој природи психички садржаји нестални, а о њиховом постојању се најчешће може закључивати посредним путем, пре свега из понашања особе и предузетих или не предузетих радњи и с обзиром да се намере и воља могу створити и нестати у тренутку у зависности од спољних околности итд., суд је нашао да неспорно утврђена чињеница да оптужени Мирослав на ово троје убијених није отварао ватру, указује на то да код њега у том тренутку таква намера и воља нису ни постојале односно да нису биле формиране да би на основу тога он спровео извршење тих убистава. Суд је нашао да је такође утврђена чињеница да је опт. Мирослав ступивши у двориште ове куће са Милетом Гвозденом, са рамена скинуо и у рукама држао пушку, што такође убедљиво сведоче тројица сведока, њихових рођака, те је према томе имао могућност да и сам запуца, у свако од ова три лица, практично истовремено са рођаком Милетом или само у нека од њих, али да то није учинио, по налажењу суда управо из разлога што се не може утврдити да је у том тренутку тако нешто и хтео. Напред наведена сведочења указују на то да је основни покретач и иницијатор одласка њих петорице у друга села са оружјем, био Миле Гвозден, да је он отворено говорио над гробом I „Црног“ да ће га осветити, и то говорећи у множини, на неки начин тиме и дао заклетву да ће то учинити, а што је несумњиво код остале четворице, створило неку врсту моралне обавезе да га у таквој освети следе. О другим детаљима I овог плана за 05. децембар 1992. године, није било доказа, тако да је очигледно да су остала четворица припадника породице Гвозден све до доласка у Томашицу имали само извесну и не детаљно одређену представу о томе шта треба да чине, у односу на кога, у коликој мери итд. Суд налази да је неспорно да тројица сведока – I и и током целог критичног периода, до краја тога дана, нису имали формирану вољу да било кога лишавају живота, и поред губитка свог младог и блиског рођака и припадника исте војске, као и поред извесног притиска који је Миле Гвозден на њих чинио, о чему такође сагласно сведоче. Будући да је субјективни елемент битан за постојање било ког кривичног дела, њих тројица никада нису терећени за оно што је извршено у њиховој непосредној близини, од стране особа са којима су били у друштву, обухваћени истим личним, тј. породичним губитком и такође наоружани. Имајући то у виду, суд је нашао да став оптуженог Мирослава и његов умишљај, а код првог дела критичног догађаја обухваћеног оптужницом, није био другачији и да у том тренутку опт. Мирослав није имао вољу да буде извршилац или саизвршилац кривичног дела, као ни тројица сведока. То што је оптужени заједно са рођаком Милетом ушао у ово двориште, а пушку скинуо са рамена и држао у руци, макар и уперену у одмах потом убијене особе, за суд није представљало доказ да је он ову физичку радњу предузео да би помогао, омогућио или олакшао Милету Гвоздену, тј. ради саизвршилаштва у било ком облику. Наведени сведоци су описивали да је у овом дворишту било више људи, очигледно извршавајући радну обавезу у прикупљању дрва, а да се највећи део свих тих људи из дворишта удаљио када су двојица

наоружаних у двориште ушли, тако да их у томе није нико, па ни опт. Мирослав спречавао. Из описа начина на који је Миле Гвозден убио ово троје цивила, једно за другим, такође се закључује да то што је опт. Мирослав имао своју пушку не о рамену већ у рукама, није практично било ни од каквог значаја, нити да је посебно и макар и у најмањој мери, допринело да се на овом месту ово кривично дело изврши, тако да га ни ова чињеница не може чинити Милетовим саизвршиоцем.

Надаље, анализирајући понашање и кривицу опт. Мирослава Гвоздена, у односу на оно што му је стављено на терет оптужницом, суд је дошао до сигурног закључка да је тада наступио преломни моменат код опт. Мирослава, пошто је на његове очи убијено троје недужних цивила, људи, тј. жена, знатно старијих од њега и од којих није претила никаква опасност. Из радњи које је опт. Мирослав након тога доказано предузимао, неминован је закључак да је након овог првог проливања крви, код њега формирана свест и воља о свом даљем деловању, као и намера да освети за свог млађег брата, и сам спроведе у дело. Суд је имао у виду и да је погинули од њих петорице, управо оптуженом најближи крвни сродник и не треба имати сумње да је према општим околностима тог времена, тј. постојећем оружаном сукобу на националној бази, оптужени осећао неку врсту моралне обавезе да и он нешто учини, од тог тренутка, тачније напуштања дворишта куће

Истом врстом анализе суд је закључио да је опт. Мирослав Гвозден, након што су у дворишту пред њим погажени сви обзири према непознатим људима, надаље поступао са потпуним директним умишљајем, свестан радњи које предузима и чије извршење је и хтео. У односу на двојицу људи – цивила које су потом срели и који су наилазили на запрежним колима, очигледно се закључује, а пре свега по опису да су Миле и опт. Мирослав поступали сагласно и усклађено, тако што је свако од њих пуцао на по једног од цивила и прилагођено просторном односу, свако са различитих страна запрежних кола и ваља уочити да је и том приликом Миле Гвозден својим речима како су напред наведене, додатно подстицао оптуженог Мирослава да лиши живота, у ком циљу је оптужени пуцао у главу, са очигледном намером да га убије на месту, на начин очигледно подобан да се то учини, а да је услед адекватне и довољно брзе медицинске помоћи, такорећи чудом преживео, носећи последице овога до краја живота. Мада нема посебних доказа – сведочења о томе да су се Миле и Мирослав пре отварања ватре прецизно договорили шта ће ко од њих двојице да учини и у односу на кога, очигледно је да је до такве врсте „поделе посла“ дошло на лицу места и прећутно, при чему су обојица били свесни радње другог, саизвршиоца и те радње прихватили као своје, из ког разлога је овај сегмент кривичног дела у целини почињен у саизвршилаштву.

По питању извршења инкриминисаних радњи у последњем делу оптужнице, у селу Сасина, у кући Матоша, на основу изведених доказа, како сведочења, тако и материјалних доказа – увиђаја на лицу места од стране истражног судије Основног суда у Санском Мосту Благојевић Славице од 06.12.1992. године, те исказа др Љиљане Прошић о уоченим повредама из ватреног оружја – прострелним ранама као сведока и налаза и мишљења судског

вештака др Мирослава Ракочевића, не може се извести прецизан закључак из ког оружја су усмрћени и тј. да ли им је управо опт. Мирослав нанео смртоносне повреде, обзиром да није спроведено, вероватно из објективних разлога, ни судско-медицинско ни балистичко вештачење аутоматске и полуаутоматске пушке које су Миле и опт. Мирослав имали критичном приликом, а које оружје је од њих одузето. Међутим, имајући у виду претходно наведено – већ успостављено саизвршилаштво њих двојице, те број пронађених чаура – 12 у кухињи и још 2 на веранди, за муницију калибра 7,62 мм, каква се користи за обе врсте пушака, сасвим је поуздан закључак да су обојица на ово двоје укућана пуцали у унутрашњости њихове куће, имајући у виду да се цео овај догађај логично одиграо у најкраћем времену, не дајући могућност ни покојнима нити да побегну из своје кухиње где их је смрт задесила, с обзиром да у полуаутоматску пушку стаје највише 10 метака, без накнадног пуњења. Овакав закључак не доводи у сумњу тврдња тројице сведока да је паљба била појединачна, а не рафална, пошто се из полуаутоматске пушке не може пуцати рафално, а из аутоматске може, али је могућа и појединачна паљба. Према томе, и у односу на овај последњи део инкриминисаног догађаја Гвозден Миле и оптужени су поступали у саизвршилаштву, при чему суд наглашава да није од значаја да ли су њих двојица појединачно лишили живота по једног од укућана или су, за разлику од претходног, обојица истовремено пуцали најпре у једног од супружника, па потом у другог, код већ створене заједничке намере да се и они лише живота.

У односу на ово, суд истиче да је уочено да су три сведока, рођаци оптуженог, на почетку овог поступка тврдили како је Гвозден Миле по изласку из куће одакле су чули пуцњаву, рекао „убили смо ...“, при чему нису сагласни да ли је речено „...младенце“ или „... човека и жену“ или „...брачни пар“, да би касније наводили да је Миле Гвозден рекао „убио сам...“ или „убијен је брачни пар“, те оцењује да се ради о природним разликама које настају услед протеча времена које утиче на губљење сваког детаља из сећања и да су стога њихови ранији искази логичнији, у складу са несумњивим чињеницама и веродостојнији.

Услед свега овога, суд је оценио да је одбрана оптуженог да није окрвавио руке неистинита и срачуната на избегавање своје кривице и да је побијена наведеним бројним убедљивим доказима, а нема доказа ни за његову нелогичну тврдњу да је пушка коју је собом носио, била неисправна, што је оптужени тврдио тек у поодмаклој фази поступка, на последњем главном претресу пред овим судом.

Суд није прихватио правни став браниоца оптуженог да кривично дело из оптужнице не треба квалификовати као ратни злочин, из разлога што оптужени Мирослав није био припадник Војске Републике Српске, те и није припадао ни једној од страна у сукобу, да оружје које је носио није било његово лично, већ су му га дали тог јутра, да је његов брат погинуо у борби са Муслиманима, а не Хрватима, те да и није имао разлог да се свети на овакав начин, да оптужени и његови рођаци нису били у некој врсти војне акције и без икаквог наређења неког старешине, већ су се неформално и приватно окупили. Суд је нашао да су извршеним кривичним делом остварени сви елементи бића кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва, дакле и они који ово кривично

дело разликују од кривичног дела убиства више лица или тешког убиства, с обзиром да је извршено у време обухваћено трајањем немеђународног оружаног сукоба и на простору на коме се исти одвијао, да су ова убиства извршена као последица истог и то циљано према цивилима друге нације и вере, тако да су ове околности претежне у односу на оне које је бранилац истакао. Ваља истаћи да је општепознато да је у време извршења овог дела – године 1992., муслиманска и хрватска страна у потпуности и заједнички била непријатељска српској страни и да разлике међу њима тада још нису биле изражене. Напослетку, суд је утврдио да је Босна и Херцеговина приступила IV Женевској конвенцији и II Допунском протоколу дана 31.12.1992. године, дакле након критичног догађаја и нашао да то нема важности и утицаја на правну квалификацију, обзиром да је предметна конвенција ратификована (од стране ФНРЈ) 1950.године, а II Протокол 1978. године, тако да су ова правила међународног права важила на територији БиХ у критично време, као и Кривични закон СФРЈ који се несумњиво примењује на кривична дела ратних злочина извршених у овом периоду.

Током поступка и опт. Мирослав и тројица сведока његових рођака, помињали су податак који се показао значајним у потпуном сагледавању разлога и мотива који су водили овом кривичном делу, а то је сукоб који је Миле Гвозден имао са другим младићем из њиховог краја, поводом неке девојке и од кога је задобио тешке повреде, а последице тога осећао и критичног дана, а оштећена је на сасвим непристрасан начин потврдила постојање младића по имену _____ звани „Пиљо“, а очигледно је да се ради о Хрвату. Из свега наведеног, произилази да је чињење Гвозден Милета дана 05.12.1992. године било проузроковано, не само погибијом _____ „Црног“, него и жељом за осветом према _____ што је очевидно из потврђене чињенице да је управо Миле Гвозден питао након уласка у двориште куће _____ како се ко зове, а и потом код наиласка запрежних кола, такође у Томашици и да је управо он пуцао, поред осталих у двојицу _____ који су му се и представили претходно, јасно сматрајући да они морају бити у сродству са _____ званим „Пиљо“. Из овога се види да је Миле Гвозден у доброј мери у циљу своје личне освете, злоупотребио своју четворицу рођака, те да су тројица сведока тога били свесни, у чему мора бити један од разлога што практично нису ништа ни учинили, као и што је опт. Мирослав Гвозден накнадно, током периода обухваћеног оптужницом, приступио саизвршилаштву овог кривичног дела и у томе се прикључио Милету.

Суд је прихватио предлог оптуженог и његовог браниоца да се на главном претресу у потврду његове одбране, испитају као сведокиње рођене сестре оптуженог – _____ и _____ те су навеле да су имале 14, односно 15 година, када је на сахрани брата _____ Миле Гвозден рекао „осветићу те“ и да су тада били присутни и оптужени Мирослав и _____ и _____

Оцењујући ове доказе, суд је нашао да не доводе у сумњу напред наведено и описано чињенично стање, где је неспорно да су блиски рођаци погинулог, после те сахране и тим поводом пошли заједно наоружани до села са хрватским становништвом, а посебно што мањој убедљивости исказа ових сведокиња доприноси и чињеница да су рођене сестре оптуженог.

Суд је ценио и остале изведене доказе, при том се мисли на исказе мештана Томашице и Сасине – _____ и _____ те налази да њихови искази нису битно допринели утврђивању релеватних чињеница, тако да их овом приликом и не приказује детаљно.

На исти начин искази сведока _____ из села Буснови, опћина Приједор, припадника ратне станице полиције Ракелићи, која је била у саставу СЈБ Приједор и који је изашао на лице места у село Томашицу критичног дана, као и сведока др Душанке Анђелковић из Приједора која је извршила спољни преглед лешева у Томашици и др Прошић Љиљана, тада из Дома здравља Сански Мост, која је извршила спољни преглед лешева у Сасини, нису посебно допринели утврђивању чињеничног стања, јер су ови сведоци у својим исказима потврдили иначе несумњиве чињенице, претходно констатоване напред наведеним записницима.

Одлучујући о висини казне коју оптуженом треба одмерити за извршено кривично дело, суд је ценио све околности наведене у чл. 41 КЗ СРЈ и које на то утичу. Олакшавајуће околности на страни оптуженог постоје у његовим годинама у време извршења – није имао ни пуне 22 године, непосредно пре тога сахранио је млађег рођеног брата, није био иницијатор критичног догађаја, његово породично стање – _____ а у протеклих 23 године након тога, није осуђиван ни за једно кривично дело. Отежавајуће околности овде се сагледавају у броју убијених хрватских цивила, преко минимума који је неопходан да би се овакво кривично дело остварило. Имајући у виду све наведене околности, суд је висину казне одмерио на трајање од 10 година, нашавши да је казна затвора у оволиком трајању неопходна и довољна да се оствари сврха кажњавања, по чл.33 КЗ СРЈ, ради остварења специјалне и генералне превенције, тј.спречавања и утицања на оптуженог и друге да не чине кривична дела, уз изражавање друштвене осуде за почињено кривично дело, све у оквиру сврхе изрицања кривичних санкција из чл.5 став 2 КЗ СРЈ, ради сузбијања друштвено-опасних делатности којима се повређују друштвене вредности заштићене кривичним законодавством. Према томе, суд је нашао да је висина казне коју је предложило Тужилаштво – у трајању од 15 година, престога, имајући у виду и напред наведене олакшавајуће околности.

На основу чл.50 КЗ СРЈ, у изречену казну затвора оптуженом се урачунава време проведено у притвору, а по решењима истражног судије Војног суда у Бања Луци, с обзиром да се ради о лишењу слободе које је у вези искључиво овог кривичног дела.

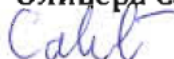
Како је оптужени Мирослав Гвозден осуђен за кривично дело, суд је према одредбама чл. 261, 262 и 264 ЗКП, пресудом обавезао да трошкове кривичног поступка настале у виду проузрокованих трошкова сведока и оштећених и службене одбране, надокнади, а о висини ће бити одлучено накнадно, посебним решењем, када се сви потребни подаци прикупе.

На основу чл. 258 став 4 ЗКП, суд је оштећене _____ и _____ ћерку _____ и _____, коју су истакли имовинско-правни захтев за _____

накнаду нематеријалне штете према оптуженом, упутио на парнични поступак, обзиром да свој захтев нису конкретизовали у одређени новчани износ, а утврђивање висине имовинско-правног захтева би довело до неоправданог продужавања овог кривичног поступка.

Из наведених разлога, суд је одлучио као у изреци пресуде.

ЗАПИСНИЧАР
Оливера Савић

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА
Бојан Мишић

ПРАВНА ПОУКА:

Против ове пресуде дозвољена је жалба Апелационом суду у Београду, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, а преко овог суда.